

V pokore
majte jedni
druhých
za
vyšších
od seba

FIL. 2,3

1987 6

ročník XIX

časopis
SLOVA

— MODLITBA A BOŽÍ VŮLE —

Bůh má neomezenou moc. Věříš tomu? Uvědomuješ si, že tuto moc Bůh propůjčuje nám věřícím lidem?

Bůh na mnoha místech Bible jednoznačně slibuje, že vyslyší, odpoví na naše prosby. Jediné podmínky, které nacházíme, jsou, aby naše modlitby byly podle Jeho vůle a abychom věřili, že nás Bůh vyslyší.

Zamysleme se nad těmito podmínkami. Je možné, aby Bůh vyslyšel i modlitby, které nejsou podle Jeho vůle? — Myslím, že ano, a Bůh to někdy dělá, avšak k naší škodě. Příkladem je národ izraelský, když tolik prahl po něčem jiném než byla mana — po mase a „egyptských hrncích“. Dal, co chtěli, ale dopustil „hubenost na jejich duše“ (Ž 106,15). Jakub píše o sobeckých modlitbách: Žádáte a nemáte, protože prosíte jen za to, abyste se měli dobře podle svých žádostí (Jk 4,3). Nejsou naše modlitby často příliš sobecky a tělesně zaměřené? Neměli bychom se více blížit k Pánu s otázkou: „Co vlastně chceš, abychom my — abych já dělal?“ Bůh ukazuje svou vůli těm, kdo ji opravdu chtějí poznat a upřímně ji touží plnit. Jiří Müller i jiní jsou nám příkladem, jak dovedli na modlitbách zápasit, někdy i s půstem, aby získali odpověď — a Bůh odpovídá. Odpovírá i dnes, odpovídá mocně, jasně, jednoznačně.

Když tě Bůh chce někam poslat, něčím tě pověřit a ty usiluješ, abys Mu porozuměl, bude ti to jasné. On odpovídá svým Slovem a různými životními okolnostmi, aby nebylo pochyb. Pak ovšem zůstává odpovědnost na nás, abychom poslušně, ochotně a rádi splnili to, co Bůh ukázal. Je to Boží pověření a selhat zde znamená „zahrávat si“ s Boží svatostí a důsledností. Získáme-li nádherné zkušenosti v tom, jak nám Bůh zjevil a zjevuje svou vůli, je to velikou posilou víry s radostnou jistotou, že dílo, které s námi započal, též slavně při nás dokoná.

Tímto pověřením nemusí být vždy jen významný celoživotní úkol, mnohdy se jedná o zkoušku věrnosti v malých věcech. Nepohrdejme malými začátky (Za 4,10)! Bůh vede požehnaně toho, komu záleží upřímně na tom, aby byl Jím veden. Zpočátku vede náš Pán jen po krůčcích, později odhaluje více. vý

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roku. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Adm. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R. 5078. — Index 47 876.

DAL JIM PRÁVO BÝT BOŽÍMI DĚTMI

„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“

Jan 1,12

Být Božími dětmi je úžasná milost. Ničím jsme si ji nezasloužili a nicmž za tu výsadu nemůžeme zaplatit. Není na prodej, lze ji přijmout jen jako dar.

Být Božími dětmi přináší také určitá práva. Náš text lze totiž přeložit také tak, jak je to uvedeno v titulu tohoto článku. Duchovní život je často určitou obdobou našich pozemských zkušeností. Pozemské děti, tak často bezbranné a snadno zranitelné, mají svá práva, která jim umožňují přežít a zdárně růst v době, kdy samy nejsou schopny samostatné existence. Podobně je tomu i v životě víry. Ani my bychom nebyli schopni samostatné existence bez láskyplné péče a ochrany našeho nebeského Otce. Zkusme si proto zodpovědět otázku: **Co to vlastně znamená být Božími dětmi?** Jaká práva vlastně mají děti pozemských rodičů co jim rodiče s láskou a péčí zajišťují?

1) Právo na existenci — nezadatelné a základní právo na život. Rodiče dětem zabezpečují základní podmínky existence — pokrm, nápoje, osacení a ubytování. Tyto základní životní podmínky si malé děti samy zajistit nemohou. „Dal jim právo být Božími dětmi“ znamená, že Pán Bůh nám v Kristu zajišťuje základní podmínky pro život. Samozřejmě i pro časný život, vždy denně děkujeme za náš „vezdejší chléb“, ale také, a to je nejdůležitější, **pro život věčný**. Vždy v Pánu Ježíši jsme získali „chléb živý“ (J 6,35), po němž už člověk nemusí hladovět, u Něho je pramen živé vody, utišující žízeň po životě (J 4,14). Jeho krev a spravedlnost je naším svatebním šatem (Zj 19,8). A v domě Otcově máme připravena místa (J 14,2,3).

2) Právo na bezpečí. Malé děti bývají samostatné. Všichni známe okřídlený výrok těch nejménších: „Já sám, já sama ...“ Uteče rodičům a vykračuje si sám, jako by mu patřil celý svět. Ale stačí, aby ho o-

slovil cizí člověk anebo se znenadání za rohem objevil pes — a všechna samostatnost je tam. Malý človíček na jednou běží s velikým kříkem k mamine, aby u její sukně hledal jistotu a bezpečí. A u rodičů bezpečí je. „Dal jim právo být Božími dětmi“ znamená také to, že ve svém Pánu máme zajištěno bezpečí. „On je naše útočiště a síla a ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová“. Smíme vědět, že uprostřed všech nejistot v životě máme svůj pevný bod, skálu pod nohama (Ž 40,3), svůj bezpečný přístav. Na celém světě není bezpečnější úkryt, než jaký skýtá ruka Otcova (J 10,29).

3) Právo na obecenství.

Rodiče nezajišťují dětem jen hmotné zabezpečení. To je pro opravdový a plníkrevný život málo. Materiální zabezpečení, vzdělání a kulturu dokáže zabezpečit i dětský domov. Ale v čem je rodina nezastupitelná, je ono těžkodefinovatelné teplo domova, možnost přijít k rodičům a podělit se s nimi své drobné starosti a radosti. Nepamatuj si už, jaké hračky mi rodiče kupili. Ale do smrti nezapomenu chvíle, kdy si tatínek udělal čas a houpal nás na kolennou a přitom nám zpíval vlastní vytvořené sloky lidové písničky své vzpomínky, anebo — jak nám maminka četla některou z našich oblíbených knih. To bylo praktické obecenství. Je to velká chyba, která se vymstí, když na dítě nemáme čas a posíláme je ven nebo na televizi, jen „abychom od nich měli na chvíli pokoj“. A pak se stane, že až děti budou větší, nebudou mít čas pro nás. Dítě potřebuje obecenství — jinak citově strádá. „Dal jim právo být Božími dětmi“ znamená, že smíme k Pánu Bohu přicházet s dětskou důvěrou a to vždy, kdekoli, za všechny okolnosti. A náš nebeský Otec má vždycky pochopení pro naš žal i pro naši radost. Nikdy nás nevyžene ani nezraní nepochopením.

4) Právo na dědictví

Pozemské děti mají ještě jedno nezadatelné právo. Majetek rodičů se stává jejich dědictvím. Obyčejně je o něj zá-

jem. Dokonce se stává, že se o dědictví vedou mezi pozůstatými spory. „Dal jím právo být Božími dětmi“ znamená také spoluúčast na dědictví. Stali jsme se „spoludědici Kristovými“ (R 8,17). Máme v nebi „neporušitelné a neuvaďlé dědictví“ (1Pt 1,4). Uvědomujeme si to? „Co oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdeč lidské nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují“ (1K 2,9).

Rodiče pro své děti udělají vše. Dovedou se vzdát vlastního pohodlí, dovedou přinášet oběti, jen aby se jejich děti měly dobré. Tak si počíná už přirozený člověk, který je podle Božího slova „porušený“. Čím více to platí pro našeho nebeského Otce! Ten dokázal svou lásku až do krajinosti, nebylo Mužito dát pro naši záchrany svého vlastního Syna!

Jak se mohou děti rodičům odplatit? Povětšinou zůstanou jejich dlužníky. Svůj dluh už jim nesplatí. Co však rodiče potěší, je jejich vděčnost. A napak, nic jim nezpůsobí větší bolest než nevděk a pohrdání. Jsme svému Otci nesobekou lásku!

tp

vděčni za Jego lásku? Za práva a výsadu být Božími dětmi? Sytíme se vděčně chlebem, po němž už není hlad, anebo „vynakládáme práci na to, co nezasycuje?“ (Iz 55,2). Využíváme své útočiště ve všelikém soužení? Přicházíme k Otcí se smělou důvěrou jako děti? Je nám naše dědictví, které máme v Kristu, dražší nad všechny poklady světa?

A ještě jednu důležitou věc na konec: K charakteru Božích dětí patří neoddělitelně to, že si tyto výsady nenechávají sobecky pro sebe, ale nabízejí možnost jejich získání v Páně Ježíši Kristu svému okoli. Boží milost je pro všechny lidí! (1Tm 2,4). Neměl bychom něst pokrm hladovějícím a přivádět k bezpečnému úkrytu ty, kdo tak zoufale hledají útočiště ve své bezvýchodné situaci? A není naši povinnost vést odcizené a osamocené lidi k Pastýři a Lékaři duší a obracet pozornost našich bližních k „pokladům v nebi“, které zloději nevykopávají a rez nežere? Kéž nám Pán dá tuto Otcovu nesobekou lásku!

Chráněná území

Rozrůstá se počet nadšenců, kteří si uvědomují, že je nutné ochraňovat hodnoty, které lidé sami stvořit nedovedou a postavit se proti jejich svévolným ničitelům. Nacházejí pochopení i u zákonodárců, aby ochrana nabývala právní zákonní autority. Jedním způsobem ochrany je výběr určitých lokalit, které jsou prohlášovány a vedeny jako chráněná území. Tito ochránci přírody mají upřímné sympatie věřících lidí, kteří jako Boží citelé vděčně obdivují dílo svého Stvořitele a podobně si hluoce váží všechno tvůrčího a hodnotného v lidském životě (L 12,27).

Jsou však lidé, kteří mají „zlé a převrácené srdce“, plné hořkosti a nenávisti, diktující jim kazit a ničit. Jsou ovládání temnou mocí Božího a lidského nepřítele. Tento „kazisvět“ popouzí své – mnohdy mimovolné a nedobrovoltné – sluh, aby rmoutili a provokovali nositele dobrých vlastností ke kapitulaci v jejich upřímném boji za lepší a krásnější život v mírovém budování.

My věřící máme naději v živém Bohu, že je ochrání všech lidí dobré vůle a zvláště věřících (1Tm 4,10). Kdyby nade vším nestál všemohoucí Ochráncí a nesnížoval zlé úmysly škůdců, ubývalo by citelně hodnotných věcí, ale i upřímných lidských srdcí. Díky našemu Pánu Ježíši Kristu, že z Jego ochraňující ruky a lásky máme chráněná území tam, kde se sejdou dva nebo tři v Jego jméně pro posilu do našich každodenních úkolů. V našich společných shromázděních, kde se přinášejí díkůčinění a modlitby našemu vyslýchačímu Ochránci, je cítelně omezena působnost narušování nepřítele v nás samých a skrze nás může pronikat Jego požehnání i do našeho okolí (Ž 34,8-9).

Věříme, že Jego ochranná péče se rozšířuje na všechny cesty, po nichž nás vede náš Pán. Přitom však je Božím dětem třeba dodržovat všechny – nejen Boží, ale i lidské (i dopravní a bezpečnostní) předpisy – předpisy úcty ke všem tvůrčím hodnotám, které činí život bohatým a krásným, aby nám Pán dal milost i tam, kde zápas věrnosti posvěcenému životu přesahuje rámec našich omezených lidských možností (5M 31,8, ale též Mt 4,3-11).

vt

Charakter diakona

Diakon (z gréckeho „diakonos“ – služobník – Mt 20,26;23,11, J 2,5-9), neskôr odborný výraz pre toho, kto sa zúčastňoval nejakej cirkevnej služby (2K 6,4; 11,23; Kol 1,23-25), bez toho aby tým bol označovaný určitý cirkevný úrad. V R 12,7 je „diakona“ – prisluhovanie menované vedľa prorokovania, napomínania, učenia a iných duchovných schopností.

Pretože ide aj o dnešných služobníkov v našich zboroch, uvedieme si aspoň stručne, aké majú mať podľa Sk 6,3-5 vlastnosti:

Dobropovestnosť. Diakon má byť prosté dobropovestný. Aj keď svet nehovorí o nom dobre, jeho meno musí mať v každom prípade „dobrý zvuk“.

Plnosť Svätého Ducha. Služobník musí byť duchovný, duchovne zmýšľajúci, ctiaci a duchovne konajúci. Koľko sme v tomto smere dílní!

Múdrost. Nemusí ísť napr. o mimoriadne vzdelených ľudí, hoci ani o tých, vďaka Pánovi a dnešným možnostiam, nemáme núdu. Diakon si má počínať rozvážne, rozumne, pričom platí, že počiatkom pravej múdrosti je bázeň Hosťodanova.

Plnosť viery. Často sme ako služobníci maloverní, naša viera akoby chýbala. Diakon má zápasit o vieri, má usilovať o jej plnosť v srdci i v živote.

Milost. Všetko konáme len z Božej milosti. Tu je však na mieste aj lásky. Konať službu diakona s Božou milostou a láskou, najmä oproti Pánovi, dať oproti bratom a sestrám, priateľom či nepriateľom. Milosti a lásky nikdy nie je dosť!

Moc. To súvisí s plnosťou Ducha. Kde koná Svätý Duch, tam sa aj dnes dejú divy znovuzrozenia alebo obživenia. Diakon má byť aj inak silný, podopierajúci slabých a nevládných.

Ďalšie vlastnosti opisuje apoštol Pavol v 1Tm 3,8-10, 12,13. Ide najmä o:

Počestnosť. Diakon má byť počestný nie len v zbere, ale predovšetkým v súkromí, v rodine i v občianskom zamestnaní.

Nedvojjazyčnosť. Poznáme to? Raz tak a raz tak. Raz modlitba a potom nejaké nemiestne žartovanie. Raz poučovanie a druhý raz ohováranie bratov. Kiežby jazyk diakonov slúžil iba na Božiu oslavu a k požehnaniu blížnym!

Abstinencia. Ak má niekto skloný nadmerne požívať alkohol, nech činí z toho pokánie a v každom prípade opustí takúto cestu. Inak se nedá slúžiť ani Pánovi a ani ľuďom.

Nezloženosť. Diakon nemá žiadať za svoju prácu nejaké prostriedky, ktorími by sa obohacovali.

Napokon diakon má byť vo viere preskúšaný a dobrý správca svojho vlastného domu, svojej rodiny. Koľki sme sa v tejto sfére neosvedčili! Nech by nám Pán dal milost vyriešiť si tiež otázky a tak slúžiť poctivo a opravdivo.

Diakoni sú dnes bratia a sestry, ktorí napr. pripravujú miestnosti pre spoločné zhromaždenia, dbajú na poriadok pri lámaní chleba, vedú zborové pokladne apod.

Nemôže to však, ako sme videli, robí hocikto. Ak je, prípadne chce byť niekto diakonom a neskôr aj inak slúžiacim, nech sa pozrie do zrkadla Božieho slova a sám seba skúma, na aké je duchovnej úrovni. Kritériá sú jednoznačné a záväzné pre každého služobníka.

jk

Tri veľké premeny

Ak myslíme na ľudí, obzvlášť veriacich, a keď sledujeme ich životnú cestu, ktorá prebieha od raja zemskejho až po konečný nebeský raj, tak pozorujeme, že v ich živote sa vyskytujú tri veľké premeny. Každá premena pri nich znamená, že sa stávajú niečim novým, dostávajú sa do iného stavu a do inej oblasti života.

PRVÝ KRÁT — a to platí pre celé ľudstvo — toho krásneho, šťastného a nevinného človeka zmenil hriech k nepoznaniu. Diabol namaľoval na krásnom výtvornom diele Božieho stvorenia tmavé škvarky hriechu. Človek už nemohol zostať v raji, v prítomnosti Božej, bol vyhnáný, stal sa tulákom. Z krásneho vrcholného Božieho diela — človeka — stala sa na nepoznanie zohyzdená ruina. Hriech zasiahol a ovládol človeka celého, tela, dušu, ducha, takže od vrchu hlavy po spodok nohy nie je na ňom zdravého miesta (Iz 1,2-6). Boh mu určuje strašnú diagnózu a účinok choroby: „Odplata za hriech je smrť!“ Označuje všetkých jedincov ľudstva ako zahynulých hriešníkov. Hriech narastol do obrovských rozmerov a začal kraľovať spolu so smrťou. Hriech a smrť sa bolestne dotýkajú celého ľudského pokolenia dodnes, uvrhl ho do oblasti strachu a neistoty. Hriech zmenil človeka tak dokonale, úplne, že musel opustiť raj — miesto pokoja a lásoky. Aká obrovská tragédia pre ľudí by to bola, keby už k žiadnej zmene nemalo príť a ľudia by zostali v takom biednom stave — hriechom poznáčení a odlúčení od Boha!

Prvý krát človeka zmenil hriech — DRUHÝ KRÁT toho smrteľne raneného človeka mení Kristus. Na základe Jeho smrti Boh odpúšťa človekovi každý hriech. Jeho krvou sme obmyti a očistení, Duch Kristov nás uisťuje, že sme deťmi Božimi. Boh oznamuje zmenu zdravotného stavu ducha, duše, tela. A nielen oznamuje, ale aj preraďuje človeka do inej oblasti (Ef 2,13-19). Sme v Kristovi nové stvorenie. Boh nás v Písme označuje za z milosti spasených hriešníkov. Zmena hriešného človeka na druhé — nové stvorenie stála Pána Ježiša Krista život. Na stvorenie prvého rajskejho človeka stačilo Božie Slovo a Jeho dotyk, na stvorenie druhého nového človeka už nestačilo len Slovo a dotyk, musel byť vykonaný skutok lásky, záchrany. Boh nedal príkaz Pánovi Ježišovi: „Chod na zem zomriat za hriešníkov!“ — ale sa pýta: „Koho pošlem? Kto nám pôjde?“ Pán Ježiš ide dobrovoľne na zem zomriat za hriešníkov, nebolo inéj cesty, iného spôsobu našej záchrany. Boh nedal rozkaz k zničeniu hriechu a k vytvoreniu druhého nového stvorenia — to by On neboli Bohom lásky. Niekoľko musel za hriechy ľudí zomriat a niekoľko musel druhého — nového človeka zrodiť. To všetko vykonal Pán Ježiš — sme Jeho dielom, Jeho Cirkvou. Pán Ježiš je hrđý na svoju Cirkev, ktorá vznikla premenou hriešníkov na druhé — nové stvorenie a ich vyzvolaním zo sveta. Táto Cirkev je spolu s Kristom vzkriesená a spolu s Kristom posadená v ponebeských oblastiach. Až do takej miery vidí Boh Cirkev zjednotenú so svojím Synom.

TRETIU A KONEČNÚ PREMENU vykoná Boh pri vytrhnutí Cirkev Kristovej z tejto zeme. Pán Ježiš sfúbil ustráchaným učeníkom, keď odchádzal do neba, že z novo príde na túto zem a zoberie svoju Cirkev k Sebe. Vtedy premení telo nászho poníženia, aby bolo súpodobné telu Jeho slávy (Fp 3,21). Bude to najslávnejší okamih v dejinách Cirkevi. Sám Pán osobne príde v ústrety svojej neveste —

Cirkevi, nepošle niekoho, aby Mu ju priviedol. „Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my, živí ponechaní, budeme razom s nimi vychvátení v oblačoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“ (1Te 4, 16.17).

Na tento okamih Cirkev čaká už bezmála dve tisícročia. Mnohé telá prvotných kresťanov sú už dávno premenené v prach, a predsa na povel Božej trúby vstanú z mŕtvych. V tom okamihu sa uskutoční premena živých kresťanov a všetci príslušníci Cirkevi budú vytrhnutí k Pánovi v nových premenených telách. Tam bude Cirkev Pánova navždy bez premeny. Vytrhnutie Kristovej Cirkevi bude tiež najväčšou udalosťou na zemi. Svet ostane prekvapený a zdesený nad tajomným zmiznutím živých kresťanov. Na celej zemeguli ľudia pocítia odrazu akési zvláštne pôsobenie Božej moci, v ktorú ani neverili. Napriek tomu, že premenu veriacich a zmŕtvychvstanie zosnulých v Pánu nebudú môct pozorovať, zistia neblahé následky ich neprítomnosti.

Cirkev Kristova bude vychvátená z tejto zeme: rýchle — mocne — slávne. Nebude čas na rozlúčku ani na vysvetlenie. Ako keď ľudská ruka priloží magnet nad smeti, kde sú aj želesné piliny a tie sa oddelia od ostatného a vzlietnu k magnetu, tak bude až vychvátenie Cirkevi. Bude to veľké a definitívne rozdelenie, pri ktorom príde viera k svojej odmene, tam sa s konečnou platnosťou ukáže, aká je drahocenná.

Pre tento deň spasenia a rozdelenia má rozhodujúci vplyv krv Kristova. Len ten, kto v Pána Ježiša Krista uverí ako vo svojho osobného Spasiteľa, má účasť na druhej a tretej veľkej premene. Lepšie je veriť a žiť v prítomnosti dobrého Pána Ježiša ako neveriť — a žiť bez Boha. V časnosti i vo večnosti. pk

ZAHALEČI

„Proč tu stojíte, celý den zahálejce?“
(Mt 20,6)

Jak hrozně jsem dnes ráno vypadal! Pravé oko jsem měl tak nateklé, že jsem je nemohl otevřít. Tvář byla napuchlá, že se zdálo, jako pokojně choval? Bylo to proto, že včely měl v ústech pomeranč. Horní ret byl čtyřikrát tak velký než normálně. A důvod? Zaútočili na mne „povaleči“. Včeli úl byl plný medu, takže doslova vytlačil své obyvatelky ven. A ty se shromáždily v celém roji v jeho blízkosti. Včely byly líné a nepracovaly, protože všechny pláštve byly až po okraj naplněny medem. Okamžitě jsem si uvědomil situaci a v rychlosti jsem přinesl další sekci úlu, aby se včely mohly opět pustit do práce. Když jsem odstranil víko, abych přidal prázdné pláštve, stal jsem se obětí jejich zběsilého útoku! Tento roj nikdy nebyl agresivní — snad proto jsem se ani neobtěžoval vzít rukavice a ochranný kryt obličeje před započetím práce. Ale než jsem se nadál, podobal se můj obličej

tváři cirkusového klauna.

Proč se stal tento roj náhle tak neprátským, když se předtím vždy tak pokojně choval? Bylo to proto, že včely zahálely. Pokud pracovaly, nikoho si nevšimly. Ale když neměly co dělat, začaly působit problémy. Staly se z nich povaleči s potřebou vybit někde a na někom svou nahromaděnou energií!

Někteří křesťané spadají také do této kategorie. Jsou to ti, kteří nevěděl, čím mají vyplnit svůj volný čas. Místo, aby zůstávali pilnými, studovali Boží slovo, modlili se, navštěvovali nemocnice a svědčili ve svém okolí, jsou těmi, kteří vyvolávají potíže. Jsou to zaháleči, podobní mým včelám, které, žel, útočí často právě na ty, kteří pracují a snaží se i jím pomoci!

Uvědom si, že to, co DĚLÁŠ, když nemáš NIC NA PRÁCI, je měřítkem tvého duchovního projevu a nakonec i růstu! písel. —hk

Ocenovanie Pána Ježiša Krista má byť naším stálym záujmom. On je prameňom všetkého, čo potrebujeme tu na zemi a bude predmetom nášho velebenia vo večnosti. Otec našiel potešenie v Ňom, ktorého potešenie je s ľudskými synmi (Pr 8,31). Ak my, ako Boží Ľud túžime nájsť potešenie v našom pocptychnom Spasiteľovi, potom ten najlepší spôsob našej činnosti je žiť blízko Noho. Lebo tí, čo sú Mu najblížie, vidia v Ňom najviac krásy.

Lukášovo evanjelium nám v pribehoch zo života Ľudu, čo sa stretli s Pánom Ježišom, zdôrazňuje túto pravdu. Lukáš v ňom píše o štyroch Ľudoch, ktorí mali jedinečnú prednosť sedieť pri nohách Pánových a tak ocenil Jeho osrú.

ŽENA HRIEŠNICA (L 7,36-50). Jej príbeh nás učí, ako si môžeme ceniť Spasiteľa. Počula, že je v dome Šimona farizea. Vzala „alabastrovú nádobu s masou“, bezpochyby veľmi drahú a pomazala ňou Jeho nohy. Jeho láska a moc sa musela dotknúť jej srdca, lebo začala plakat a svojimi slzami kropila Pánove nohy, utierala ich svojimi vlasmi, bozkávala a mazala vzácnou masou. Bol to najpamätnejší deň v jej životi — deň, keď jej Pán odpustil hrie-

chy, keď bola spasená vierou v Noho. Pán upozornil svojho hostiteľa — farizea, že Mu neprekážal obvyklú zdvorilosť a postavil oproti jeho nedbalosti vďačnosť a lásku hriesej ženy. Pre svoju chladnosť prišiel Šimon o Pánovo požehnanie. *Naše ocenenie Pána Ježiša nás povedie aj k tomu, aby sme si cenili jedinu druhých, aby sme „považovali druhých za dôstojnejších od seba“* (Fp 2,3). Poznáme, že sme nielen povinní prejavovať obvyklú kresfanskú zdvorilosť, ale že sme nad ňu podľžní dokazovať vrúcnú bratskú a sesterskú lásku k spolužípneným. Aká bola naša láska k Pánovi a k spoluveriacim, keď nám On odpustil hriechy? Nevzádili sme sa od nej? Je *On stále pre nás neporovnatný Kristus?* Je stále tým, ktorý vysoko prevyšuje všetkých? Je stále ten jediný skutočný „Ja som“?

POSADLÝ V GADARE (L 8,26-36). Ľudia, čo videli tento div Pána Ježiša — uzdravenie človeka, ktorý bol v moci množstva démonov — rozprávali o ňom druhým (v. 36). Videli prediný premenu človeka. Zmena, ktorá sa stala v našich životoch pri stretnutí s Pánom Ježišom, má byť stále viditeľná, tak ako to bolo pri apoštolovi Pavlovi a jeho spolupracovníkoch. On vyznáva-

Korinfanom: „Vždy a všade nosíme ktorý povedal: „Vezmite moje jarmomŕtvenie Pána Ježiša na tele, aby bol na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpocinutie svojim dušiam!“ (Mt 11,29). Väčšina z nás želie nízky duchovný stav, ktorý prevláadol v Božom Ľude. Je tu však cesta k náprave a obnoveniu — väčšie ocenenie si Toho, ktorý nás požehnal a chce žehnať nad naše predstavy.

OCISTENÝ MALOMOCNÝ (L 17,11-19). Desať malomocných volalo k Ježišovi o zmluvanie (v. 13). Poslal ich, aby sa ukázali knazom. Na ceste k nim boli uzdravení. Ale iba jeden z nich, a to práve Samaritán sa vrátil, aby *vzdal Bohu vdaku*. Veľkým hlasom oslavoval Boha a padol na tvár k nohám Pána Ježiša. Nijaké ocenenie sa Pánovi nedostalo od tých deviatich uzdravených. Ich nevdačnosť bola následkom a známkou porušenia človeka hriechom. Ale má táto záťaž nevdačnosti ležať na vykúpených Pána Ježiša? Môžeme zabudnúť, že iba z Boha žijeme, hýbeme sa a sme (Sk 17,8)? A môžeme zabudnúť na *div Božej lásky v Kristu: ako i nás uzdravil z malomocenstva hriechu?*

Milovaní bratia a sestry, dbejme nad tým, aby sa naše ocenenie nášho Spasiteľa a Pána nielen nikdy nezmenšovalo, ale aby stále rástlo! Aby tak črtu Jeho charakteru boli pozorovateľné na nás! Nech Pán sám zadostí naše srdcia tak, aby sme sa mohli stále radovali v Ňom a umožniť Mu stať sa nám vždy bližším a drahším! Videli sme, že uvedení štyria Ľudia boli všetci pri nohách Pána Ježiša. Učia nás tým, že *poníženosť je základom nášho ocenenia Krista a vďačnosti voči Nemu*. Kiež vždy zostaneme pokornými a vďačnými a hovoríme s Jánom Krstiteľom: „ON musí rásť a ja sa menšíť!“ (J 3,30).

prel. jh

Držme se neotresitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.

od nejlepšího Učitele, který kdy na světě byl, je a zůstává nenahraditelný — od Pána Ježíše Krista!

Výzva se týká všech „pracujících“ a všech, kteří jsou obtíženi svými břemeny. Není zde upřesněno pracovníkovo postavení, ani pracovní náplň, rovněž ne otázka břemene, ani okruh potřebných — zda z nevěřících či z věřících. Týká se prostě všech — mne i tebe!

A přece ...! Ne každý se chce učit, ne každý má týž nárok na kvalitu učení a hlavně na KVALITU UČITELE. Proto záleží na žákově zájmu o toho bezesporu nejlepšího Učitele všech učitelů a na jeho podmínkách. Povolává všecky „pracující a obtížené“, ale nepřijímá nikoho z oněch — podle jejich vlastního úsudku „moudrých“ a podle jejich vlastních skeptických zkušeností „opatrných“ — ale NEMLUVNÁTKA ... což je zřejmou degradaci a podceňováním, ne-li hoto-vou urážkou každého vzdělance, „vědátora“ a vůbec civilizovaného a kultivovaného člověka — zejména na sklonku XX. století našich elektronických zázraků a vesmírných výbojů, kdy už je nám naše Země malá a nedostačující.

Protože se ale jedná o POKOJ a ODPOČINUTÍ — a to není věc vnějších úspěchů, ale lidského nitra, čím dál tím více rozervaného, nespokojeného nejen zcetlou pochopitelně v hmotné bídě, ale žel i v blahobytu, zoufalého a bezradného všelijak zpochybňovaný a lidmi zprofanovaný Učitel — že pravou kvalitu lidského života lze stavět jen na nevinnosti, čistotě a bezelstné důvěřivosti DÍTĚTE a to takového, které toho „co nejméně namluví“, protože ani nemá co a je tedy odkázáno na MLČENÍ! To vyžaduje Učitel všech učitelů, který nikdy nikoho ne-podvedl, neoklamal, nezklamal a který osvědčil nejúzasnější morální kvality vůbec — v osobním příkladu nejnezištnější soběobětujucí LÁSKY, osvědčené a vyzkoušené v nejtěžších podmínkách vůbec — v hrůze utrpení, hanby a prokletí KŘÍŽE, který mu připravil právě „výkvět tehdejší lidské společnosti“ z hlediska správního, právního, filozofického, theologického, politicko-mocenského a lidskýmoralního vůbec!

Jsi-li, drahý čtenáři, v duchu upřímného dětského přístupu hotov opravdu zmlknout před Pánem Ježíšem Kristem, povede tě Jeho Duch k Jeho kříži, abys poslouchal, že tvé dosavadní „duchovní vedení“ bylo právě takové, jako tehdejších Kristových soudců a likvidátorů — a že tedy bez POKÁNL — změny myšlení, cítění a životního snažení — nemůžeš vůbec pochopit PRVNÍ NEZBYTNOU LEKCI KRISTOVU KŘÍŽE — a tou je právě Jeho TICHOST...

MARTA ztrácí klid a pokoj, ačkoliv má svého Učitele přímo ve svém domě! Jenže někdo či NÉCO odvádí její pozornost od jeho požehnané přítomnosti. Je to její sestra Marie? Spíše její „nezodpovědnost“ a „lenost“ v práci pro Pána — milovaného hosta! Tato mistrovská satanská PROVOKACE v Martině myslí způsobi nelibé city „opravněného hněvu a zlosti“ a její skutek je vlastně NAPADENÍM milovaného hosta výčitkami, protože ... On není ochoten sdílet její názory a nemínil Marii pokrárat!

Má ubohá Marta smysl pro vidění Mistrové tváře, pro slyšení Jeho slova, pro porozumění Jeho myšlení, cítění, snažení? Je plna sebe samé, svých vlastních názorů a představ — a chce pochopitelně „svého Pána“ zmanipulovat — „stvořit podle svého образu“ — jako to dělá dodnes mnoho tak zbožných a samospravedlivých lidí, kteří žijí v domnění, jak dobré Bohu slouží, aníž jsou si vědomi toho, že slouží sami sobě, svému vlastnímu „JA“!

Marie mohla svým tichým, mlčenlivým sezením u nohou Páně rozhodně vzít více — a tak vlastně Jemu něco hezkého dát, než Marta svou přehorlivou službu ...

Otzáka „lepší stránky“ je dosud velmi aktuálním problémem všech „služebníků“ v díle Páně bez rozdílu“. Do té doby, pokud se nenaučíme ZTIŠOVÁNÍ U JEHO NOHOU, abyhom přijali jím samým nabízenou TICHOST, kterou nelze získat nikde jinde, pouze v dobrovolném přijetí JEHO JHA, KŘÍŽE S NLM. Otázka učení a zralosti Marty a Marie je základní orientací pro mne a pro tebe.

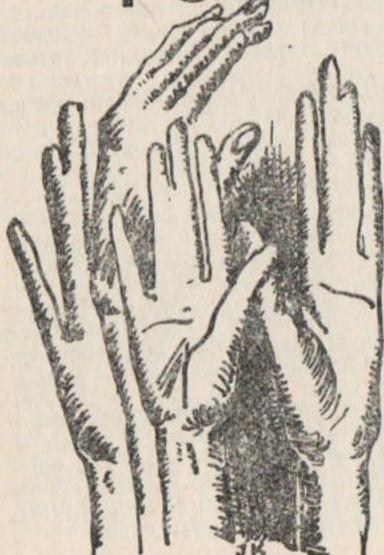
JAKUB s JANEM — ne bezdůvodně nazvaní „syny hromu“ (zřejmě pro svůj těžko zkrotitelný temperament) ztrácejí tak často svůj klid a pokoj, ačkoliv přímo žijí a chodí se svým Učitelem. A zase někdo a NÉCO odvede jejich pozornost od požehnané přítomnosti jejich Mistra. Jsou to nevděční a zaujatí lidé v samařských končinách (vždyť byli i v Galilei a zejména v Jeruzalémě!), nebo jejich urážky, adresované milovanému Pánu? Jak snadno se dají „v zájmu svého Mistra a Pána“ VYPROVOKOVAT cizím — bezpochyby satanským duchem k „spravedlivému hněvu“, zlobě, pomstychtivosti a kdyby to šlo, k násilnické likvidaci hanebné opozice „nevědomých“ a „barbarských“ Samaritánů. Nevěděl Zebedeovci, že přítomnost Pána Ježíše Krista na společné cestě už dávno měla otevřít v jejich srdci prostor pro Jeho ducha — Ducha svatého? Kdyby se doveleli v přítomnosti — v pohledu na svého Pána ZTIŠIT, rozhodně by poznali zásadní pravdu BOŽÍ LÁSKY: že Bůh nenávidí hřich (pro jeho strašnou devastaci „zahrady lidských srdcí“), ale NESKONALE MILUJE HŘÍŠNÍKA, pro kterého obětuje v Kristu seba sam!! Kdyby byli učedníci opravdu dobrými žáky svého Učitele, nezarmucovali by jej „svým“ — cizím duchem jako to dělám já a ty, můj milý! Vidíš, co děláš svou ukvapeností — a to všecko TAK „dobře myslíš“ — že si ani neuvědomíš, jakému duchu to vlastně dáváš ve své duši prostor. Vidíš, jak se potřebuješ se mnou učit tomu ZTIŠOVÁNÍ před obličejem svého Pána, abys tolík nehorlil ... A chápeš, jak máš ještě daleko do jeho tichosti? (L 10,51-56). SKLÍČENÝ ŽALMISTA se svěřuje Azařovi ... Pokud se zabýval „blázny a nešlechetníky“ — a zejména jejich zvráceným chováním, které je „odměňovalo“ za všecky jejich hanebnosti „blahobytom, slávou, mocí a štěstím“ — zůstal otrokiem nesmírných PROVOKACÍ proti božskému charakteru vzpoury a nenávisti zoufalce, „jehož nohy by se málem ušinuly“ do zatvrzelosti (proti tomu, kdo jediný má ve své svrchovanosti moc všecko uvést do dokonalého souladu svatosti a spravedlnosti). Jaké nadherné vysvobození však žalmista zakoušl, když se od zmínených provokací satanského ducha OSVOBODÍ VE SVATYNÍ SILNÉHO BOHA! Jaké to veliké utíšení v beznaději našich stálých stresových situací „lodíček na rozbourených vlnách“ a „bouríček našich srdc“, byť na podušce spící Pán byl v těchže okolnostech s námi? Kollkrát už Pán přimluvil všem těm vlnám a větrům, v našich životech — a my se pořád ještě nedovedeme u JEHO NOHOU ZTIŠIT, abyhom viděli jej a Jeho moc v Jeho božské tichosti? (ž 73; Mt 8,23-27)

Nepotřebuješ se se mnou znova učit, aby ses ve své hořkosti pořád netrápil nad druhými a nad sebou při své bezmocnosti na tom něco změnit? Není to věc tvého ztišování před tváří tvého a mého Pána — věc jeho TICHOSTI v řešení a rozřešení všech — tedy i tvých a mých problémů? Jsi a zůstal jsi stále ještě „nemluvnětem“, nebo más v sobě dosud tolik těch „hořkých řečí, žalob a stížností“, v nichž se na svém „rozbouřeném moři ukříčíš a uveslouješ“? Nevíš, že jen V UTÍŠENÍ A V DOUFÁNÍ JE TVOJE (MOJE) NAŠE SÍLA? („ale nechcete“?) (Iz 30,15)!

DAVID v údolí REFAIM je pro nás instruktivním — vzorovým příkladem. Ve smrtelném nebezpečí filistinské přesily se musel za nejprovokativnějších podmínek naučit ztišování před Bohem a Jeho tváří. Naléhavost akce, nedostatek času, unikající šance vykonat „nezbytná opatření“, hrozivé manévry nepřitele — a nyní toho všechno nechat a trpělivě vzhlížet vzhůru a trpělivě čekat na šest nepatrného vánku ve vrcholech moruši — na nejjemnější signál Božího ducha! Jak je to zhola nemožné pro člověka plného samu sebe — svých myšlenek, starostí, pečování, vědomí své odpovědnosti a nezbytnosti — své vnitřní bouři! To fantastické Davídovo ztištění a nezbytné zaměření na Boha, na Jeho tak citlivé ucho v pravý čas, ZNAMENÁ VŽDY BEZPEČNĚ USLYŠET BOŽÍ VLTEZNY SIGNÁL V NAŠEM ŽIVOTĚ ... (2S 5,22-25).

Co to je TICHOSTA našeho drahého Pána, dosud těžko chápeme, ale co je ZTIŠOVÁNÍ před Ním a Jeho svatou tváří, tomu se můžeš učit, drahý čtenáři u Jeho nohou s Marií stále: „pro Jeho stálou nádhernou přítomnost ve svém životě se nedat vyprovokovat nikým a nicméně ke ztrátě svého pohledu na Něho samého a ke ztrátě citu pro slyšení Jeho slova!“ kk

čekáme Pána

Budte bedra vaše přepásaná a svíce hořící. A vy podobní lidem očekávajícím Pána svého...

Tyto verše z L 12,35-36 byly podnětem k uvažování na brněnském podzimním shromáždění a zde z toho chceme uvést některé myšlenky.

1. Pán přijde!

To je radostnou nadějí církve Pána Ježíše. Svět kolem nás Pána nečeká, avšak On svým věrným slíbil, že zase přijde. A tak to zůstává mezi církvi a Pánem, je v tom naděje, radost, ba dokonce něha, zejména když si připomene slova z Písni Šalamounovy: Táhni mne a poběhneme za tebou! To je radostný projev touhy po osobě Pána Ježíše, ne po darech či jiných i hmotných projevech jeho přítomnosti; církev touží po Něm samotném jako milovaném ženichovi.

Co znamená Jeho příchod pro nás? Jednak se spiní touha nevěsty — církve po ženichovi, ale příchod Pána Ježíše znamená také konec naší pozemské pouti a představuje účtování. Pán se bude ptát po hřivnách, které nám svěřil, bude prověrovat naši práci, kva-

litu našeho života zde na zemi. Tehdy se ukáže, co měl kdo v nitru, jaké zábery sledoval. A přece to bude zcela zvláštní soud: nikdo nebude odsouzen, každý bude spasen, mnozí dostanou odměnu; sly tam již nebude, protože Pán je všechny setře. Ze souvislosti daného textu i celého Božího slova víme, že ne nám bude Pán sloužit, ale že bude hledět na Jeho slávu. To nese s sebou radostná naděje, že On přijde!

2. Čekáme Pána!

Snad každý člověk přemýší o budoucnosti, čeká, co mu přinese. A Bůh má zájem na tom, aby pro člověka byla budoucnost lepší. Člověk mu však často nedovolí, aby do jeho života zasahoval. A přece dává Bůh v Bibli krásné zaslíbení: přijde Pán Ježíš — a věřící lidé Jej čekají.

Naše čekání ale neznamená sedět se založenýma rukama a hledět do nebe, kdy asi už přijde. Pán nás zde zanechal, abychom času využili k práci, ke službě. Není správné říkat: „Pán brzy přijde, už nemá cenu něco začinat...“ — NE! At nás najde při plné práci (L 12,38), Pán takové služebníky označuje za blahoslavěné. Navíc při vší té práci může na nás být lépe vidět, že čekáme; at svět vidí, at lidé vědí, že Pána čekáme, to je naše vyznání!

Pěkný příklad máme na Abrahamovi v 1M 18. Seděl u otevřených dveří svého stanu a tu najednou vidí přicházejí tři muži: ... a když pozdvihl oči svých, uviděl a aj, tři muži stáli naproti němu, kteréžto jakž uzrel, běžel jím vstří ... (1M 18,2). Příkladné je pozvání očí. Je třeba se věnovat své práci, ale zvedejme často své oči k Pánu, i tim se projevuje naše čekání. Z textu také vyplývá, že měl otevřené dveře a přijímal hosty; necht i to je znakem lidí čekajících Pána.

V návaznosti na verše o očekávání Pána píše Pavel Filipenský (3,20-4,8): Vždycky se radujte, budte mírní, nebudte pečliví, následujte to, co je dobré ... Je to pěkný obraz, jak má vypadat stav našeho nitra při čekání.

Naproti tomu je v Písme i několik případů, ba výstrah, jak naše čekání vypadat nemá. Patří sem přílišná péče

o zemské věci, pohodlí, majetek, což jsou projevy, jako bychom tu chtěli zůstat věčně. Budeme si vědomy, že naše trvalé bydliště, naše poklady nejsou zde, ale v nebesích!

Pán Ježíš uvádí příklad služebníka, který rezignoval na čekání — a bije druhé služebníky. Nejsou některé rány i mezi námi způsobené tím, že zapomínáme na zaslibení o jeho příchodu?

3. Přepásaná bedra

Pás má v Božím slově několikerý význam; u kněží sloužil k ozdobě; pokud byl z pytle nebo zíní, vyjadřoval smutek nebo také pokání — a zde vyjadřuje připravenost, pohotovost. V dnešní době má pás někdy jiný význam, ale přece dává Bůh v Bibli krásné zaslíbení: přijde Pán Ježíš — a věřící lidé být poznat, že čekáme Pána.

Spojením veršů: „Stůjte tedy, majíce podpísaná bedra svá pravdou ...“ (Ef 6,14) a „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 14,6) lze dospět k tomu, že máme být přepásání samotným Pánem Ježíšem.

Pás sloužil tehdy také k upevnění roucha tak, aby si na ně člověk nešlápl a nezamotal se do něho. Je dobré být svému Pánu tak blízko, abychom se nezamotávali do věcí, o které bychom mohli zakopnout a spadnout.

Opasek má i dnes velký význam ve vojenské službě. Nováček někdy kroutí hlavou, jak může unést na sobě tolik věcí, ale řadu z nich, například láhev s vodou, která pak přijemně v horku osvěží, navíc na opasek; ruce přitom zůstanou volně. V Pánu Ježíši je zdroj pro uspokojení všech potřeb a dává nám svobodu, abychom měli nespoutané ruce, připravené ke službě, jen je třeba, abychom jim byli opásáni.

4. Kdo čeká Pána, bdi!

V Novém Zákoně je několik výzev k bdělosti i bez ohledu na to, že přijde Pán. Patří k životu křesťana, aby bděl. Nabízí se tu zase přirovnání z vojenského života, kde je třeba, aby strážný bděl. I naše sbory potřebují bděcí pastýře, bděcí strážnou — modlitební službu, aby se včas rozpoznal nepřítel a aby sám Pán působil jako štit a ochrana.

Nedostatku bdělosti mezi námi doveďte mistrně využívat satan nejrůznějšími způsoby. Jedním z důsledků ospalosti je formalismus. Formy, kdysi dobré, dnes zůstávají bez obsahu, Boží moc se vytrácí; zůstává tradice, skutky, ale to vše je prázdné, bez moci a bez vlivu na druhé lidi.

Formalismus může mít různé projekty:

- neupřímnost, „herectví“, kdy naše srdce je daleko od toho, co hovoří ústa a zájem je jen předstíraný,
- nedůslednost — naše životy často neodpovídají našim slovům, jak pak zní naše svědectví?,
- nesnášenlivost vůči jiným, byť jen málo odlišným názorům, kdy hodnovali se řídit něčím jiným než skutečnosti, - lhostejnost, kdy nám na nevěřících kolem nás záleží jen velmi málo a ani o věřící, s nimiž se setkáváme ve shromáždění, neprojevujeme dostatečný zájem.

Nestačí změnit formy! Vypadá sice slabně, když se řekne: „Postavíme mladé výřečné kazatele, budeme provozovat lepší, působivější hudbu a zpěv, budeme se více modlit, zavedeme novinky, které posluchače osloví ...“ — ale

to vše nestačí, pokud v tom nebude Boží moc: království Boží není založeno na výřečnosti, ale na Boží moci! (— a není třeba jít spíše do pokory a pokání?)

5. Náplň? — Služba!

Podíváme-li se do okolí verše v záhlaví, najdeme Petrovu otázku: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám - nebo všem?“ a Pán odpovídá: „... kdo je věrný a opatrný šafář ...“ — je to slovo pro zodpovědné služebníky, hospodáře na Jeho vinici. Pán nám dal za slibení, že přijde a nás zde pověří práci, službou Jemu. Svou poslušnosti, závislosti a věrností vůči Otcí nám ukázal, jaký má být služebník.

Sám nás posílá do světa, abychom nesli dobrou zprávu o naději, o záchrane v Něm. Vybaví nás dary, hřívny, které máme dávat do použití, abychom jimi získávali další hřívny.

Závěrem

Pán brzo přijde a na nás je, abychom jej čekali připraveni. Toto čekání není čas spánku, ale bdění, plné práce a služby na místě, kde nás postavil. Ať lidé kolem nás vidí, že žijeme a pracujeme pro svého Pána tam, kde jsme a že se na Jeho příchod těšíme. vý

? OTÁZKY A ODPOVEDE?

Otzáka: Ako sa má Božie diefa zachovať pri úmrtí najbližších z rodiny? Aký má byť vnútorný a vonkajší prejav? Ide iba o prejav jednotlivcov, alebo sú všeobecne platné zásady Písma pre takéto situácie?

Odpoveď: V Starom Zákone pri úmrtí napríklad Sáry, prišiel Abrahám, aby ju oplakal. U Ezechiela 24 čítame, čo všetko mal človek robiť, keď Pán Boh mu zoberie „žiadost srdca“, tj. manželku. Ezechiel bol však Iudu „za zárazkou“, on zároveň prorokoval. UKazuje sa však, že pri úmrtí v rodine bývali určité obrady. Bolo to tak aj v případě Lazara z Betanie. Smútenie a pohreb trvali aj týžden. Aj teraz sú určité zvyklosti v niektorých oblastiach. Niektoré sa jeden alebo dva včeraj pri zomrelem spievajú duchovné piesne, niekde sa veľmi narieka. Navonok je to rôzne.

Ale čo veriaci človek, aké sú biblické podklady pre „dny smútku“? Voči zošnulému prejavujeme zármutok vnútorne a navonok. Podľa 1Te 4,13 veriaci človek sa nemá vnútorné rmútiť. Veď tí, ktorí zosnuli, vlastne žijú u Pána a znova sa s nimi uvidíme. Pravda, v inom tele, v inej podobe a forme, ale stretneme sa s nimi. Hoci padnú aj rodinné väzby. Nemáme sa teda vo vnútri rmútiť ako tí, ktorí nemajú nádej. Pre vonkajší prejav platí biblická zásada, aby sme nikoho nepohoršili. Nemáme byť pritom pokryteckí, pokiaľ ide o vnútorné a vonkajšie prejavy. Nemáme nasilu potláčať slzy, len aby sme predstierali určitú duchovnú úro-

veň. Nehanbime sa za slzy, ved aj náš Pán pri Lazarovom hrobe zaplakal. Vonkajší prejav má byť dôstojný, nie lamentácie a okázané náreky, len aby sme sa „ukázali“, ako sme mali zosnulého radi. Určité miestne zvyky však treba rešpektovať, prípadne sa poradiť s bratmi, ako sa čo najlepšie v takomto prípade zachovať, aby nedošlo k pohoršeniu tých, ktorým chceme slúžiť pre spasenie.

Otzáka: Ako rozumieť veršu z 1Tm 2,15, že „žena bude spasená rodením detí?“
Odpoveď: Pre výklad tohto verša platia určité všeobecné princípy.

1. Verš musíme chápav v celom kontextu oddielu. V ňom ide o mužov a ženy v cirkvi, ktorí sa majú modliť bez pochybovania, mať čisté ruky apod., ženy zas nemajú vládnut a učiť. Niečo podobné máme v 1K 11,3, kde je uvedená celá hierarchia zodpovednosti. Boh je hlavou Krista, Kristus je hlavou muža a muž hlavou ženy. Otec poslal svojho Syna na svet, keď prišla plnosť času. A Otec sám vie o hodine, v ktorej Syn príde pre cirkev. Syn sa poddáva Otcovi. Práve tak je muž zodpovedný Kristovi za rodinu, za manželku, deti, za celú domácnosť. Tento prípad ide už od stvorenia, lebo muž bol stvorený ako prvý, žena bola stvorená pre muža.

2. Slovo **spasenie** má niekoľko významov. Hovoríme o spasení v prítomnosti a v budúcnosti. Spasenie sa týka tela, duše aj ducha. Spasenie tela očakávame pri premenení, alebo pri vzkriesení. Náš duch je spasený. Ale ako je to s našou dušou? V tomto prípade je spasenie priebežný proces, je to otázka každého dňa (Jk 1,21). Božie Slovo má moc spasí naše duše. Duša nám neustále robí problémy, pretože na ňu pôsobí na jednej strane duch, na druhej telo. Niektoré si myslíme, že v určitej okolnosti ide o duchovný prejav a pritom je to len prejav duše. Duša túži po sebeuplatnení, chce sa presadiť rozumom, citom, vôleou. Niektoré sa modlíme len dušou a duch je daleko. Božie Slovo a Svätý Duch dávajú prostredníctvom ducha našej duši silu k výraznému životu viery.

Podľa Fp 2,12 máme s bázou a trasením pracovať na svojom spasení. Ide o každodenne spasenie, nie o večnú záchrannu, ktorú máme raz a navždy. Mužovia môžu toto spasenie prejavovať, môžu sa modliť, slúžiť Božím Slovom apod. A čo sestry? Aj tie môžu svoje spasenie ukazovať v rôznych oblastiach. Rodenie a výchova detí je jedna z nich. Podľa 1Tm 5,10 ich je ešte oveľa viac: dobré skutky, prijímanie hostí, návštevy nemocných ...

Je to rovnocenná úloha, ako keď brat stojí pred zhromaždením a slúži (viď napr. 1S 30,24-25). Sestry majú široké pole služby, na ktorom môžu dokazovať svoje spasenie. Vidíme, že rodenie detí je iba jedna oblasť z mnohých.

Z odpovedí Jos v bratislavskom zbere spracoval —jk

SLEPEC A SVĚTLO

2K 3,3

Kdysi jsem četl o slepcí, sedícím na rohu ulice na předměstí jednoho velkoměsta. Bylo to večer a veřejné osvětlení bylo ve velmi špatném stavu. Vedle slepce stála rozsvícená svítidla.

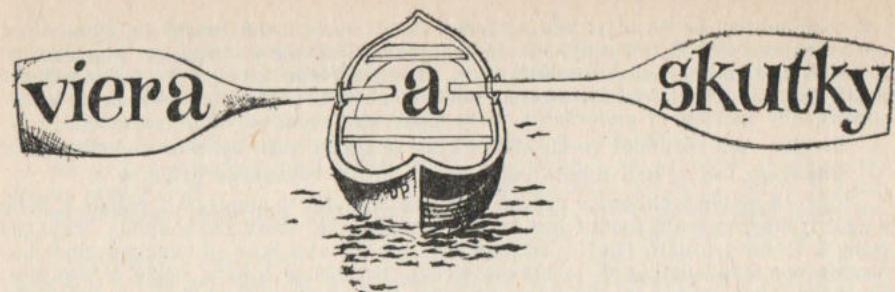
„K čemu Vám je ta lucerna?“ ptal se ho náhodný kolemjdoucí. „Vždyť přece světlo nevidíte?“

„Tu mám proto, aby o mne nikdo neklopýtl!“ zněla odpověď.

Draží přátelé, přemýšlejte o tom! Zatímco Bibli čtou jednotlivci, vás i mne „čtou“ stovky lidí. To je význam výroku apoštola Pavla, že jsme „listy Kristovy, které znají a čtou všichni lidé.“

Nedám příliš na to, co se říká, jestliže nekážeme Krista svým životem. Pokud evangelium nedoporučujeme svým svatým životem, provázeným láskou, těžko získáme lidí pro Krista!

D. L. Moody

(Z myšlienok na celoslovenskom zídení v Bratislave,
v dňoch 27.—28. júna 1987)

Ako základ pre biblické úvahy slúžil list Jakoba, najmä druhá kapitola, verše 14—26. V úvode bol prečítaný aj text z R 4, 23.

Pokiaľ ide o skutky, treba hneď na začiatku povedať, že neide o skutky konané pre večnú záchrannu. Vždy bola a je na prvom mieste viera Bohu, viera v Pána Ježiša Krista. Platí teda heslo: **Dobré skutky nekonáme preto, aby sme boli zachránení, ale preto, že sme zachránení.** Na prvý pohľad sa sice zdá, že napr. Abrahám alebo Rachab boli ospravedlení zo skutkov, keď sa však nad ich postopom k Bohu zamyslím, nutne príde k záveru, že aj v ich prípade bola najprv viera. Čo by bolo z krásneho sadu, plného pekných kvetov, keby tam nebolo ovocia? Z Písma vieme, že čo nie je z viery, je hriech. Podstatné je uveriť v Pána Ježiša Krista a potom vieru dokumentovať dobrými skutkami. Vieru v DUCHU a pravde hľadá Boh a skutky potrebujú IUDIA. Aj v tomto je nám najlepším vzorom Pán Ježiš. On prospieval pred Bohom i pred ľuďmi. Z Bozej strany je pravda na prvom mieste skutok. Tým najväčším skutkom Bozej lásky bolo, že posial svojho jediného Syna, aby zomrel za bezbožných. Dokonalá láska neberie, ona dáva. U Boha je najprv skutok, u človeka je najprv viera.

V prvom rade je to ľudská VIERA, ako podmienka Božích požiadaviek. Je to viera, ktorá sa po Bohu pytá, Boha hľadá, pretože Boha potrebuje pre vlastný zmysel svojho života (Žd 11,6). Iným spôsobom nemôže človek ako hriešnik pristupovať k Bohu, aby bolo s Ním nadviazané vôbec akékoľvek spojenie. Teraz môže prísť zasľubená Božia odplata v zjavení Bozej spasiteľnej milosti k pokáaniu v sebasúde a dar VIERY BOŽEJ—ZJAVENIE najväčšieho zázraku Bozej lásky k stratenému hriešníkovi v dokonalej zástupnej obete Pána Ježiša Krista. Toto spasiteľné zjavenie — dar viery Bozej — so svojou istotou spasenia, pokojom a radosťou, je pravým prirodzeným zdrojom „dobrých skutkov z dobrého Boha“, ktoré on pripravuje, inšpiruje a uskutočňuje v živote svojich vykúpených. Takáto viera je ŽIVÁ, plná dobrých živých skutkov vďačnosti — lásky k Bohu a ľuďom ako dôkazu získaného spasenia z púhej Bozej milosti. MRTVA viera nemá skutky — alebo má iba „mŕtve skutky“ vlastnej spravodlivosti a duchovnej pýchy, z ktorých nie je ospravedlenie pred Bohom a žiadny naozaj dobrý skutok. Živá viera a živé skutky sú jediný nerozlučný celok, pretože tu je jedna nerozlučiteľná moc Bozej spasiteľnej lásky, ktorou nás duchovný život začína, obnovuje sa, trvá a vedie do večnosti k Bohu a s Bohom! Spomenutá nerozlučná jednota živej viery a živých skutkov je vhodne demonštrovaná na nasledovnom pribehu: Istý veriaci prievozník na jedno veslo napísal veľkými písmenami VIERA a na druhé SKUTKY. Začal veslovať najprv iba jedným veslom. Čln sa pochopiteľne krútil stále na tom istom mieste. Takisto bolo, keď vesloval iba druhým veslom. Až keď vesloval oboma veslami naraz, čln šiel priamo dopredu.

Pre veriaceho človeka sú dobré skutky v zmysle Ef 2,8 pripravené, treba ich len konať. Príležitosť na ne je v každodennom živote dosť. Tieto k nim pripravuje sám Pán Boh. Veriaci kresťan je aj zároveň vyslobodený z rôznych nerestí. Kto si povedal: „Ak fa nemôže tvoja viera vyslobodiť z neresti, nemôže fa vyslobodiť ani z pekla“. Viera ako taká sa teda podľa Písma môže teoreticky rozdeliť na troják:

- a) vieri prirodzenú — ľudskú, ktorá je podmienkou pre prístup k Bohu
- b) vieri Božiu, ktorá pochádza od Boha ako dar (Mk 11) a
- c) vieri činnú „pre ľudské dobré“ — predovšetkým pre „list Kristov“ (1K 12, 2K 3, 2-3).

Skutky tiež môžu byť v podstate dvojaké:

- a) skutky Zákona — bez pochopenia zákona Bozej lásky — skutky mŕtve,
- b) skutky živé, ako prejavy živej Bozej vieri, zrodené z poznávania zákona Jeho lásky.

Istý problém je aj skutočnosť, čo sú vlastne dobré skutky. Podľa autonómnej etiky my sami si určujeme, čo je dobré a podľa toho konáme. V zmysle heterónomnej morálky, t. j. z vyššieho zdroja nám ľuďom zjavovanej — ukladanej, na rozdiel od „autonómnej morálky“, ktorú si robi človek — ľudia podľa svojej vôle — je však dobré to, čo je objektívne dobré, a to je len podľa Boha. Ak chceme konať objektívne dobré skutky, musíme dať Bohu celé srdce. Dnešný praktickí ľudia nemajú záujem, aby sme im rozprávali o viere, lež aby sme im vieri ukažovali v činoch. Viera a skutky sú „spojené nádoby“, jedna bez druhej sa nezaobíde. Aké sú konkrétné prejavy viery v skutkoch, ukazuje napríklad list Židom, 11. kapitola. Podľa J 6, 28-29 je rozhodujúci Boží skutok a nás vztah k nemu — a to je uveriť v toho, ktorého posielal Boh — v Pána Ježiša Krista. Keď ho prijal Zacheus a uveril Mu celým srdcom, vzápäť konať celú sériu dobrých skutkov. V tomto zmysle teda platí, že máme tak ďalej chodiť v tej radostnej viere, ako sme prijali Krista (Ko 2,6).

Veriaci človek je doslova priamo povolaný k tomu, aby robil dobré skutky. Nemôže si pre svoju uvedomelú časť robiť, čo sa mu pâči. Istý mladík sa pýtal starého otca: „Starý otec, kedy si budem môcť robiť, čo sa mi zachce?“ Starý otec mu odpovedal: „To by si musel najprv odovzdať klúče od auta a opustiť futbalový klub, pretože oboje si žiada robiť čosi presne podľa určitých pravidiel. A keď by si si robil, čo chceš, to by bola úplná pohroma na cestách i na ihrisku!“ **V zmysle Jk 3,13 ide o konanie skutkov viery v rámci spoločenstva veriacich.** Tu je rozhodujúce ovocie Ducha, ako mûdrost, tichosť, pokora, pôsobenie pokoja apod.

Viera ako taká býva aj skúšaná (Jk 1,2-5). Skúšky môžu byť neočakávané, každá niečo stojí, nie sú známe detaily a ani východiská zo skúšok, nemáme ho voriť o nich s hocikým a nemáme si pri nich stažovať alebo nariekať. Takéto skutky živej viery sú nášmu Pánovi najmä milé!

Nemožno uprednostňovať len túto dvojicu — vieri — skutky. **Viera musí pôsobiť cez lásku.** **Viera vychádza z lásky a v tomto je opäť najlepším vzorom skutok Pána Ježiša na golgotskom kríži!** Viera nie je iba pre našu spravodlivosť či ospravedlenie a skutky nie sú iba pre svedectvo našej spásy v Kristu. Áno, skutky vôbec majú svoj význam. Dobré usmerňujú na cestu k Bohu a zlé deformujú. Aj naše vlastné „dobré“ skutky pred obrátením majú svoj dôležitý význam a nie sú zabudnuté Bohom (Sk 10,4). Napríklad hľadanie Boha. Aké je to dôležité a ako to býva ocenené! Preto po obrátení máme najmä patriť medzi ľudí, ktorí sú zapálení, horliví pre dobré skutky (Tt 2,14). Žiaľ, často nie sme takí. Ak porovnáme listy Jánove a list Jákobov, môžeme toto porovnanie zhrnúť nasledovne: **Ján povzbudzuje k láske v akcii a Jakob povzbudzuje k viere v akcii.** Jedno i druhé je správne a potrebné.

Lotor na kríži už nemal čas robiť nejaké dobré skutky, a predsa sa mu viera započítala aj v spojení so skutkami, ktoré by zrejme konal, keby mal k tomu príležitosť. Musíme vychádzať zo skutočnosti, že človeku sú bližšie skutky ako viera. Aj Jakobov list bol pred listom Rimanom. Tým však nemožno povedať, že nám teda skôr patrí list Pavlov Rimanom — viera. Patrí nám aj list Jakobov — skutky!

Často azda nevieme, čo by sme mali robiť, aký dobrý skutok je pre nás práve aktuálny. Ani Saul z Tarzu, neskôr apoštol Pavol — nevedel hneď, čo má robiť. Bolo mu však oznámené: „Chod do mesta a povie sa ti, čo máš robiť...“ Skutky sa nedajú ozjako naplánovať, tým menej predpisat. Duch Svätý však vždy vytvorí príležitosť a ukáže tým, ktorí očakávajú na Boha, čo práve treba robiť, čo je ten skutok viery! Nuž, o viere i skutkoch vieme pomerne dosť. Teraz je už len čas, aby sme vieri i skutky tak, ako sa patrí, uplatňovali v našom praktickom živote veriacich ľudí, majúc takú zodpovednosť pred Bohom! Viera raz pomínie, no dobré skutky lásky budú akýmsi rúchom, v ktorom budeme obrazne oblečení po celú večnosť.

jk

Hovorím, že verím
a bojím sa naozaj stretnúť s Bohom
Hovorím, že verím
a ani si nepamätam,
kedy ma naposledy trápil hriech
Hovorím, že verím
a chodím si po svojich cestách
Hovorím, že verím
a miléim,
keď útočia proti viere
Hovorím, že verím
a smejem sa vtipom neveriacich
Hovorím, že verím
a moja viera ani zdaleka nemá
mieru zrna horčice.

VIERA

Obvinený Božím Duchom
pomaly vstávam z rohože kajúcnika
a prosím o milosť východiska z bied
a volám stratených domov
Obliekam si kabát
a ponáhľam sa na autobus,
ktorý ma má odviezť
za fažko chorým bratom.

jk

A SKUTKY

1	CH			A
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8	CH			A
9				
10				
11	1. 1Pa 24,8	2. Iz 10,9	3. Ezd 2,33	4.
12	Iz 17,13	5. 1M 46,9	6. 1Pa 4,13	7. 1Pa
13	11,30	8. 2Kr 22,14	9. Ř 2,22	10. Mt 27,51
14	11. Mk 5,35	12. Iz 59,17	13. Jz 19,15	
15	14. 2Pa 20,20	15. Iz 33,21	16. Pís 4,8.	
16	Tajenka: Př 15,8	Připr. —vt		

V tej tichej, svätej noci

Opäť raz prežívame jeden z pokojných viačnočných večerov. Nedá nám však nezaletieť do noci prvých vianoc. Nebola v tom napohľad žiadna sláva. Skromná maštal, jasle, obyčajní ľudia Mária a Jozef, pastieri na poli pri stráži svojich stád ... A predsa: Uprostred noci chorál anjelov: „Narodil sa vám dnes Spasiteľ, v meste Dávidovom...“

Pomyslíme na zázrak tej noci? Vieme ešte prežiť vstup záchrany, odpustenia a nebeskej slávy do tem našich sŕdc v dnešnej dobe neutrónových žiareni, automatov, robotov a elektronických obvodov? Je to aj noc infarktov, neuróz a nevyliečiteľných nemocí. Áno, aj mladý človek navonok plný zdravia a pohody prežíva svoju noc hriechu a boľavého srdca. Pre každého, malého i veľkého, zdravého i nemocného boli prvé vianoce. Aj dnes k nám prichádza živý Spasiteľ a ponúka svoje odpustenie, svoj pokoj a svoju radosť. Aby tak mohlo byť, nemožno nespomenúť jeho cestu chudoby jasiel, nepochopenie sveta i svojich, tŕňov korenů, potupnú smrť na dreve v tvare kríža.

Kiež by v našich srdciach naozaj zavlaadol jeho pokoj a nefalšovaná atmosféra vianoc. Prežime aj dnes naozajstné privítanie Záchrancu i Kráľa slávy Pána Ježiša Krista. jk

Návrat

Vonku silne zahrmelo. Magda si v tom uvedomila, aký mocný je Pán. Pán, vládca počasia, dažďa i slnečného jasu. Po oknách začali sťekat veľké dažďové kvapky. Klopali na sklo tak, ako klopil Pán Ježiš na jej srdce. Cítila sa v bezpečí uprostred tejto búrk. Našla predsa svoj Prístav. Áno, bola šťastná. Veď dolu srdcom jej stekal prúd živej vody. Pán Ježiš poslal na zem vlahu. Polieva vypráhlu zem, polieva vypráhle ľudské srdce. Magda sa pred chvíľou vrátila zo zhromaždenia. Bola sice v byte úplne sama, no cítila zreteľnú Pánovu blízkosť. Cítila Jeho objatie. Čo dalo podnet k jej návratu do tejto nádhernej istoty? Možno vypočuté modlitby Božích detí na modlitebnom stíšení. Možno milý pohľad brata. Ale bol to návrat plný radosti, pokoja a požehnania. Uprostred búrky ... miriam

STOJÍ ZA TO JÍT ZA PÁNEM JEŽÍŠEM?

Mt 8,19-22

Po kázání na hoře, po divech a znameních Pána Ježíše přistupuje zákoník a vyznává: „Mistře, půjdu za tebou, kamkoli půjdeš.“ Velké rozhodnutí tohoto muže připomíná Petrovo odhodlání: „Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jít.“ (Lk 22,23). Zákoník jistě nemyslel na utrpení, na žalář a ani na smrt. Představoval si, že bude blízko Pánu a bude s Ním sdílet požehnané chvíle. Bylo to krásné rozhodnutí, ale netušíl, co by musel podstoupit, kdyby skutečně šel za Pánem Ježíšem kamkoli. Viděl Jeho lásku, se kterou se sklánl k zástupům, k nemocným, ke každému člověku.

Pán Ježíš mu však odpovídá: „Lišky doupata mají, ptactvo nebeské hnizda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ Zvěř má svůj útulek, ale ten, pro kterého a skrze kterého bylo vše učiněno (J 1,3,10) (tedy i zvěř), nemá místo, kde by hlavu sklonil. Pán Ježíš chtěl zákoníku dát jasně najevo, že cesta s Ním je trnitá, že Pán projde utrpením, smrtí. Proto až tak drasticky názorně řekl, že lišky a ptactvo jsou na tom s útulkem lépe než ON — Syn Boží.

Co musel Pán Ježíš podstoupit pro nás? Jaká byla Jeho cesta tímto světem? Co zvolil jako svoji slávu? (J 17,1, Iz 52,14, Iz 53,10). Pán Ježíš to vyjádřil jedinou větou — bez střechy nad hlavou — tak by jistě nechtěl zákoník jít za Pánem Ježíšem. Pán dobře znal pohnutky zákoníka, co ho přivedlo k tomuto rozhodnutí. Proto ho upozorňuje na to, že cesta s Pánem Ježíšem není taková, jakou si zákoník představoval.

Dále si čtěme o učedníkovi: „Páne, dopusť mi prvé odjít a pochovat otce svého.“ Skromná prosba učedníka, který chtěl prokázat poslední službu svému otci a pochovat ho. Není zde žádná zmínka, že by chtěl učedník Pána opustit, ale užívá to slovo „prvé“ — nejdříve pochovám svého otce a pak půjdu za Tebou. Neříká to i lidé kolem nás? Nejdříve si užiji mládí, života, nejdříve se musím zařídit — postavit dům, zařídit ho, kupout auto, chatu a pak půjdu za Pánem Ježíšem. Ke komu Pán Ježíš přirovnává tyto lidí? Bohatému člověku, který zbořil stodoly, aby nastavěl věži (Lk 12,16-23). Snad by i tento učedník byl sveden svými blízkými, aby se již nevracel k Pánu Ježíši. I my se tak někdy chováme. Nejdříve musím vystudovat, pak vychovat děti, postavit je do života, zabezpečit je a pak se budu plně věnovat dílu Božímu. To je nesprávné. Pán Ježíš učedníku odvětil: „Pojd za mnou, a nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své“ (Lk 9,60) „...ale ty jda, zvěstuj království Boží.“ Nezdá se nám toto slovo příliš tvrdé pro toho, který ztratil otce? Jak hovoří lidé s člověkem, kterému odešel někdo blízký? Laskavě, chtějí ho potěšit. Ale Pán dává jasnou výzvu: „Pojd za mnou!“ Pán Ježíš klade na přední místo věci království Božího. At pochovají otce ti, kteří dávají věcem tohoto světa přednost před věcmi Božími, kteří jsou pro Boží království mrtvi. Ale ty pojď za mnou, ty se řadíš mezi ty, kteří jsou obživeni (Ef 2,1; Ko 2,13).

Evangelista Lukáš uvádí ještě jednoho muže (Lk 9,61,62), který žádá, aby se mohl rozloučit s domácími. Ale Pán mu praví: „Žádný, kdož vztáhna svou ruku k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobný ke království Božímu.“

Pán Ježíš uvádí i jiné věci a osoby, které stojí za to „opustit“ a jít za Ním, protože vezme stokrát více (Mt 19,29).

V Lk 14,16-20 uvádí Pán Ježíš jeden příklad, kdy byly lidem milejší hmot-

Poznámka: Slovo Syn člověka je poprvé vysloveno Pánem Ježíšem v tomto evangeliu.

né věci, než království Boží. Byli pozváni přátelé, ale jeden po druhém se začali vymlouvat:

První říká: „Ves jsem koupil i musím vyjít a zhlédnout ji, prosím tebe, vymluv mne.“

Druhý říká: „Patero spřežení volu jsem koupil a jdu, abych je zkoušil, prosím tebe, vymluv mne.“

Třetí říká: „Ženu jsem pojal a proto nemohu přijít.“

Prvnímu byla milejší ves, druhému voli, jinému žena. Proč by žena nemohla jít s ním na tu večeři? Dalo by se očekávat, že požádá hostitele, aby mohl na večeři přijít i s ženou, kterou právě pojal. Je to obraz toho, jak jsou lidé k sobě lhostejní, proto asi tento neusiloval, aby se mohl i se svou ženou zúčastnit večeře (království Božího) a raději ji odmítl i pro sebe.

Všichni se vymlouvají. Kdo by kupoval ves, aniž by ji předtím viděl? Kdo by kupoval voly a před koupí je nezkušil? Jak jsou lidem předenější věci toho světa, než věci Boží — království Boží (Mt 19,24)! Častokrát se člověk pro svoji „drahou polovici“ vzdá království Božího, než by také bojoval na modlitbách před Pánem, aby mohl vejít do Božího království i s manželkou nebo s manželem.

Proto Pán vysílá služebníky: „Vydí rychle na rynky a na ulice města, a chudé, chromé i kulhavé a slepé uveď sem.“ „... vyjdí na cesty a mezi ploty a přinut věti, ať se naplní dům můj.“

Ani získání celého světa není nic platné člověku, když svou duši zatratí (Mt 16,26).

Závěr: Pán nás uvádí do situace, kdy nám zjevuje něco úžasného! Co vše stojí za to opustit, vzdát se toho pro Krista. Pán Ježíš si nepřeje, abychom doslova odešli z domu, nestarali se o rodiče, abychom opustili manželky, manžeče, abychom prodali domy, pole či zahrady, abychom dali děti do ústavů a do domovů! Chce však, aby toto vše nebylo v našem životě na prvném místě, jak se často stává! Chce, aby tyto osoby a věci jakoby pro nás neexistovaly a abychom byli ochotni vzdát se všech věci, které by neprosily Božímu dílu, nebo které by nám mohly škodit. To znamená, abychom nebyli na těchto věcech ani osobách závislí!

MÁ TRPKÁ ZKUŠENOST

„Netáhněte jha s nevěřícími...“ (2K 6,14)

Pán Bůh varoval svůj starozákonní lid a varuje i nás, věřící v Pána Ježíše, se mnou zpočátku před sňatkem s nevěřícím partnerem. Je velká škoda, že jak v minulosti, tak i dnes neberou některé lidé Boží slovo tak zlé. Například, když jsme se seznámili, brala jméno Boží nadarmo. Od té doby to už nevyslovila. Častokrát jsme si vyprávěli o Bohu a o slovech Pána Ježíše. Měl jsem radost, že mě tak poslouchá a že jí tyto věci zajímají. Nikdo mne v tomto období nemohl odradit od mého rozhodnutí, že se vezmem. A tak jsme se vzali. Jenže v manželství nejsou jen procházky a stále pěkná nálada. Existují i starosti a nedorozumění, které se nevyhnulo ani mé rodině. Začal jsem pracovat jako řidič

Má budoucí žena se mnou zpočátku chodila do shromáždění, a to dost pravidelně. Já jsem z toho měl samozřejmě radost a říkal jsem si, že to „nebude tak zlé“. Například, když jsme se seznámili, brala jméno Boží nadarmo. Od té doby to už nevyslovila. Častokrát jsme si vyprávěli o Bohu a o slovech Pána Ježíše. Měl jsem radost, že mě tak poslouchá a že jí tyto věci zajímají. Nikdo mne v tomto období nemohl odradit od mého rozhodnutí, že se vezmem. A tak jsme se vzali. Jenže v manželství nejsou jen procházky a stále pěkná nálada. Existují i starosti a nedorozumění, které se nevyhnulo ani mé rodině. Začal jsem pracovat jako řidič

dálkových autobusů. Můj pobyt s rodinou byl nepravidelný. O děti se starala jen má žena a její rodiče jí pomáhali. Žil jsem mezi lidmi, kde Pán Bohu nebyl středem. Už jsem neslyšel, jako doma u svých rodičů, že by se k Bohu někdo modlil. Nevěřící člověk nemá Duchu svatého a proto také nemá touhu po Bohu a Jeho slovu. Ze začátku jsem do shromáždění jezdil, pokud jsem neměl službu. Ale časem se ozvaly námitky, že jsem málo doma a ještě utíkám někam za lidmi, kteří se jen modlí. Začalo mne to bolet, že se vše tak obraci. Je pravda, že i já jsem si našel omluvu, abych do shromáždění nešel: „Musím být taky s rodinou doma. V televizi je pěkný film a ráno už zase je tu pryč.“

Manželka se mnou do shromáždění už nechodila a najednou nebylo nikoho, kdo by člověka trochu pozvedl, právě naopak. Vynechával jsem shromáždění častěji jen proto, abych měl doma „klid“. Ale ten jsem přesto neměl. Tažky se mi začala ztrácat touha po čtení Bible, až jsem ztratil i zájem jít do shromáždění vůbec. Protože jsem si byl vědom, že to není v pořádku, styděl jsem se tam po tak dlouhé době přijít. Později jsem se přestal i modlit. Věřící člověk nemůže úplně zapomenout na to, že uvěřil Bohu, ale výčitky, které má, ho doženou až tak daleko, že chce na vše zapomenout. A to nepřítel chtěl. V mé životě bylo mnoho hříchů, kterými jsem zarmucoval Boha i svou ženu. Naše děti vyrůstaly bez touhy po Pánu Ježíši a Jeho slovu.

Pán však nechtěl, abych na Něj zapomněl a proto mi po osmi letech postavil do cesty události, které mne velice pokoušily a přinutily, abych se začal a činil pokání. Mohl jsem poznat, že pokud věřící člověk od Boha utíká, nemůže být šťastný. Vyznal jsem Pánu svůj hřich a prosil jsem ho o milost k tomu, abych měl služit život pod Jeho vedením. Děkuji Pánu Ježíši, že Mu smím věřit a že On mne drží za ruku. Z Boží milosti jsem znova mnohem naléhavěji mluvil se svou ženou i dětmi o Pánu Ježíši. Tvrzeli, že věřit... u lidi je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všecko.“

dit do shromáždění a být v obecenství s Bohem i věřícími lidmi. Je pravda, že mé povolání mi neumožňuje chodit pravidelně, ale jsem Božím dítětem a na tom nemůže nikdo nic změnit. Má neobrácená rodina je pro mne palčivým problémem právě proto, že jí mám rád a velmi mi záleží na jejím spasení. Nemám v úmyslu obviňovat svoji ženu z toho, že je vinna neutěšeným stavem, který prožívám. Já sám jsem si takové prostředí vyvolil a zavinil. Nyní musím někam za lidmi, kteří se jen modlí.

Pán Ježíš řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Nebot jsem přišel postavit syna proti jeho otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a „nepřítel člověka bude jeho vlastní rodina.“ (Mt 10,34-36 ekum.)

Toto rozdělení prožívám. Vidím jasné, jak je užitečné, mohou-li si mladí věřící manžele udělat společné duchovní ovzduší, v němž si vymění zkušenosť s výchovou dětí, společně si zapírají a na modlitbě všechno předloží Pánu. Kolikrát bych chtěl manželce i dětem něco říci nebo přečíst z Bible, ale vždy se najde něco, co to znemožní. Přemýšlím o dovolené — ale ani zde to není jednoduché. Jak krásná by byla dovolená s některou věřící rodinou. Byla by celá řada věcí a setkání, která konají věřící. Toto v mé rodině zatím nejde, protože každý z nás chce jít jiným směrem.

Radost, kterou mám v kruhu svých bratří a sester v Pánu Ježíši Kristu, mi káli skutečnost, že mezi nimi smím být sice se souhlasem své ženy, ale vždy jen bez ní a bez svých dětí. Kolikrát nás bratří zvou do svých rodin, že mne a mou ženu rádi uvidí. Moc rád bych přijal toto pozvání, ale v současné době nelze. Přesto pevně věřím, že i náše manželství může Pán Ježíš usměrnit tak, že budeme mít stejněho Pána a stejný zájem Jej chválit. Za to stále prosím a vím, že nejsem bez opory těch, s nimiž mne pojí Boží láska.

Mohu se plně spolehnout na potěšení Pánem Ježíšem:

msv

AUGUST HERMAN FRANCKE

260. výročie úmrtia

Pred 260 rokmi zomrel vzácný Boží muž, jeden z hlavných predstaviteľov pietizmu*, August Herman Francke.

DETSTVO. Narodil sa v Gothe, v Ratzenburgskom kniežatstve 22. marca 1683 ako štvrté z deviatich detí úradníka kniežatstva Dr. Jána Franckeho a jeho manželky, dcéry lübeckého mešťanu Dr. Gloxina. Vyrastal v harmonickej kresťanskej rodine. Až do 13. roku bol vyučovaný súkromným učiteľmi a bol ich najnadejším žiakom. Rodiná idyla Franckeovcov však netrvala dľho. Po štyroch rokoch pobytu v Gothe zomrel Augustov otec a zostala mladá vdova s deviatimi deťmi, ktorá svoju dôverou v Boha prekonala tento úder a prijala od Neho svoj fažký údel. Matka mala na Augusta veľký vplyv a popri nej i sestra Anna. Tá však čoskoro zomrela a to bol pre neho strašný úder. Aby zabudol, oddával sa stále viac knihám a štúdiu. Veľmi vynikal v učení. Učitelia ho chváili. V 14. roku veku ho chceli prijať na univerzitu. Matka však usúdila a rozhodla, že musí ešte dva roky počkať. Ctibažnosť, matkin zákaz a fažká pre neho skúška čakania vyvolali v jeho pyšnom srdci vzdor vči ľudom i Bohu.

ŠTÚDIUM. Na univerzite v Erfurte dožil sa mladý August najstrašnejšieho sklamania. Surové prijatie a správanie starších študentov a ich štipfavý posmech jeho vedychťivosti zadali fažkú ranu jeho vysokomyseľnosti. Smäd po poznaní mu však pomohol prekonat krízu. Ako štipendista prešiel neskôr na univerzitu v Kieli. Tu sa hravo naučil anglicky, neskôr francúzsky a v pozdejších rokoch taliansky a holandsky. Výborne ovládal hebrejčinu a gréčtinu i latinčinu. Bol skutočným rečovým talentom. Už ako študent i kázal, ale jeho srdce bolo vo vzťahu k Bohu studené.

TEOLÓG A UČITEL PÍSMA. Roku 1684 skončil Francke štúdiá a roku 1685 sa tu ako 22-ročný stal magistrom a docentom na univerzite. Snažil sa vzbudit záujem o Bibliu. Zorganizoval krúžok študentov, v ktorom čírali a prekladali Písma a uvažovali o ňom. Čoskoro sa k nim pridali veriaci mešťania, takže sa „Zdrženie priateľov Biblie“ rozrástlo.

PREBUDENIE A OBRÁTENIE. V tomto kruhu pri čítaní a uvažovaní Písma bolo Božím Slovom zasiahanuté Franckevo srdce. Videl ctižiadost, marnomyseľnosť, pýchu a ďalšie hriechy, ktorými bolo naplnené. Zúfal si nad sebou, modlil sa a číral stále s vŕacšou týžbou Božie Slovo, ktoré ho ranilo. Z Lipska odišiel na ďalšie štúdium do Lüneburgu. Keď si pripravoval kázeň na text 1J 5,13, poznal, že sám nemá opravdovú, srdečnú vieri v Boha. V strašnom duševnom boji došiel až k pochybnostiam o jestvovaní Boha vôbec. V hlbinách zúfalstva bol však na modlitbe v noci zasiahanutý Božím svetlom a láskou a nielen utvrdený v tom, že Boh je, ale aj uistený, že ho prijal na milost a stal sa mu Otcom v Pánovi Ježíšovi Kristovi.

NOVÝ ŽIVOT. Kázeň, ktorú potom Francke mal, mocne zasiahla srdcia jeho poslucháčov. Zmenil sa celý jeho život. Svetské žiadosti, ctibažnosť, pýcha, bohatstvo, česť, sláva stratili pre neho cenu. Poznal, že pravá viera, hoci malá ako horčičné zrno, je viac ako všetka učenosť. Aj v Lüneburgu založil „Zdrženie priateľov Biblie“, získával pre členov, číral a vykladal v ňom Písmo.

* Pietizmus — smer v evanjelických a. v. cirkvách, ktorý zdôrazňoval osobnú zbožnosť a usiloval o nápravu života kresťanov.

PIETIZMUS. Krátko po svojom obrátení sa stretol s najväčším predstaviteľom a hlásateľom pietizmu, **Filipom Jakubom Spenerom**. Prijal jeho myšlienky o kresťanstve ako o osobnom vzťahu k Bohu a stal sa na celý život jeho priateľom a stúpencem. Po návrate do Lipska znova oživil činnosť Združenia. Jeho prednášky pritiahlí veľké množstvo poslucháčov. Čoskoro mu ich však zakázali.

ZAČIATKY V GLAUCHE PRI HALLE. Roku 1691 dostal Francke miesto profesora na univerzite v Halle spolu s farnosťou v nedalekej Glauche. V obci s 200 domami bolo 37 hostincov a viech. Veľa obyvateľov bolo zotročených opilstvom. Deti boli bez dobrej výchovy, zanedbané duševne i v hmotnej biede. Cirkevný zbor i jeho drevený kostolík boli spustnuté. Svojimi kážňami a životom tu Franc zbor dokázal opravodový zázrak: vzbudil záujem dospelých i detí o Božie Slovo, začal s výučbou a výchovou detí, usporiadal zbor vnútorné i navonok.

MANŽELSTVO. V tomto čase Francke uzavrel manželstvo s **Annou Magdalénou Wurmovou**, ktorá sa mu stala nie len dobrou manželkou, ale i vzácnou pomocníčkou v jeho veľkom diele. Mali spolu tri deti, jedno z nich však v útoku detstva zomrelo. Syn i dcéra spolupracovali na diele svojho otca.

VZNIK FRANCKEHO ÚSTAVOV. Núdza a nevedomosť chudobných sa veľmi dotýkali Franckeho srdca. Pán Boh ho naplnil hlbokým súcitem k biednym a veľkou túžbou i snahou pomôcť im. Z nej a z prvých väčších milodarov, ktoré dostal, vznikla prvá škola pre chudobných na jeho fare v Glauche. Vyučoval tu zadarmo chudobné deti. Škola čoskoro nadobudla takú dobrú povesť, že i bohatí mešťania žiadali do nej priať svoje deti, za ktoré vďačne zaplatili. Tak sa postupne rozširoval počet detí aj vyučovacích hodín. Zanedlho bolo v škole 60 detí.

PEDAGÓGIUM. Záujem zo strany bohatých rodičov viedol Franckeho k založeniu „pedagógia“ — strednej školy pre meštianske a zemianske deti, ktoré spravoval jeho pomocník a neskôr i zaf Freylinghausen.

SIROTÍNEC. Francke videl s bolesťou, že blahodarný vplyv školy na deti z chudobných rodín ničí zlé domáce prostredie. Preto, hoci nemal nijaký kapitál, rozhodol sa v dôvere v Boha založiť pre takéto deti a siroty ústav — sirotiniec. Začal so štyrmi sirotami, ktoré umiestnil do zbožných kresťanských rodín. Čoskoro bolo sirot 9 a zanedlho pridobili ďalšie. Roku 1696 Francke kúpil dva staré domy v Glauche a prestavil ich na sirotiniec, v ktorom ubytoval 18 sirot. Kresťania, zasiahnutí dielom jeho lásky začali naň posielat čoraz viac príspevkov. V sirotinci začali podávať zadarmo obedy chudobným študentom, ktorých tu Francke zároveň vyučoval z Písma. Najprv ich bolo 24, čoskoro 42. O necelé 3 roky neskôr už bolo v sirotinici 100 sirot a obedy sa podávali pre 70 študentov. Roku 1698 kúpil Francke ďalšie staré domy, medzi nimi dva hostince a začal stavať novú vefkorysú **trojposchodovú budovu sirotinca**. So svojimi spolupracovníkmi prežil aj veľké skúšky viery, keď nebolo peňazí na pokračovanie v stavbe, ale Francke dôveroval neochvejne svojmu Bohu a za rok bola stavba hotová a otvorená pre siroty (r. 1699). Do ich dovtedajších domovov sa presfahovala pedagogium.

ROZŠÍRENIE ÚSTAVOV. Keď sa Franckeho dielo stalo v Nemecku verejne známym, podporila i vláda jeho ústavy tým, že im udelila rôzne úlavky, povolenia a výsady. V Ústavoch bola vybudovaná **vlastná pekáreň, knihkupectvo, tlačiareň** a na koniec **lekáreň**, ktoré se stali známymi široko — ďaleko. Francke kúpil a prestaval ďalšie domy aj vystaval nové a rozšíril nimi svoje ústavy. Tie potom zahrňovali: **domov pre vdovy, stavovskú dievčenskú školu** (obdobu pedagógia), **priemyselnú školu** pre praktické vyučovanie a „**Anglický dom**“ pre študentov z Anglicka. Poschodové budovy tvorili širokú z troch strán uzavretú ulicu, ktorú r. 1711 uzavrela nová štvorposchodová budova pre stravovanie a zhromažďovanie.

Študentov a sirot. Francke skúpil aj okolité pozemky a vytvoril na nich **záhrady a plantáže**, kde chovanci Ústavov pracovali. Roku 1707 bol otvorený **seminár pre učiteľov pedagógia**. Pedagogium sa prestalo do novej päťposchodovej budovy a do ďalšej novej budovy bola umiestnená **nemocnica**. V rokoch 1709-11 bolo v Ústavoch 1300 žiakov a študentov. Celkové stavebné náklady na budovy boli najmenej 40 tisíc toliarov (dnes okolo 20 miliónov Kčs). Ročné náklady na vydržiavanie Ústavov boli okolo 12 tisíc toliarov. A toto dielo vytvoril Francke bez akéhokoľvek počiatočného kapitálu jedine v dôvere a očakávaní na Boha, že mu k nemu dá všetky potrebné prostriedky prostredníctvom Iudí, ktorých srdca sa dotkne. Výsledky ďaleko prevýšili jeho očakávanie.

HALLSKÁ BIBLICKÁ SPOLOČNOSŤ. Franckeho túžba po tom, aby sa Biblia dostala do rúk čo najväčšiemu počtu Iudí, viedla ho roku 1712 k založeniu „**Cansteinovej biblickej spoločnosti**“ s vlastnou tlačiarňou, ktorá vydávala a rozosiela lacné Biblie a Nové zákony v rôznych rečiach. V tomto diele mu veľkými vlastnými peňažnými darmi aj zberaním ďalších medzi kresťanmi v mnohých krajinách výdatne pomáhal nemecký šľachtic **Hildebrand z Cansteina**, ktorý aj v záveri poručil celý svoj majetok Franckeovým ústavom.

VONKAJŠIA MISIA. Francke vyslal naprv dvoch študentov Ústavov ako misionárov do Indie. Tých aj ďalších potom Ústavy podporovali duchovne i hmotne. Neskôr sa misijná práca Ústavov osamostatnila a rozšírila sa i do Severnej Ameriky. **Franckeho žiakom bol i gróf N. L. Zinzendorf**, ktorý v jeho ústavoch dostal podnet k misijnéj práci „Ochrannovskej jednoty“ moravských bratov.

ROZSAH DIELA. Pri Franckeho smrti bolo v ústavoch dovedna **2207 žiakov**, a **študentov, 183 učiteľov, 134 sirot** a 150—200 chudobných študentov tu dostávalo zadarmo obedy a večere. Ústavy vychovali množstvo šľachetných Iudí a zároveň dobrých odborníkov vo svojich povolaniach. Po Franckeho smrti ich spravoval jeho syn.

SKONANIE A PRÍKLAD ŽIVOTA. Na jar roku 1727 Francke fažko ochorel. Trpel veľkými bolesťami, v ktorých si stále pripomínał utrpenie svojho Spasiteľa. **8. júna 1727** ticho dokonal životnú pút a boj so slovami: „On je môj a ja som Jeho.“ Pochovaný je na mestskom cintoríne v Halle spolu s manželkou a synom.

August Herman Francke bol muž, ktorý „**dôveroval Bohu**“, ako je napisané na jeho pomníku v hallských ústavoch. Nasledujme jeho príklad skutočnej lásky k bližnemu v podmienkach nášho života!

spr. jh

Z činnosti KMK

Za miesto letošního pracovního setkání dvou stálých pracovních týmů regionálního sdružení KMK v ČSSR ve dnech 28.—30. 9. 1987 byl zvolen Tábor.

Regionální komise pro podporu úsili o odzbrojení se zamýšlela nad tématy: Biblická zvěst o Božím království jako pramen mírové angažovanosti křesťanů, Kritika apokalyptické teologie současnosti, Rozbor symbolu ráje jako symbolu života a míru v protikladu k hrozobě atomové pouště, Nesmyslnost zbrojení a život pod atomovým ohrozením.

Komise k otázkám lidských práv si tentokrát uložila za ústřední téma Důsledky zásady rovnosti pro lidská práva.

Ke shromážděným promluvil také ředitel sekretariátu pro věci církevní vlády ČSSR, náměstek ministra V. Janků, DrSc., o základních otázkách odzbrojení v této fázi mezinárodního jednání.

Na padesát duchovních z patnácti členských církví a učitelů čtyř bohosloveckých fakult se těšilo vřelému přijetí ze strany orgánů správy města a okresu Tábor.

Výsledky práce obou týmů budou zpřístupněny místním odborům členských církví a mohou tak obohatit mnohotvárné místní úsilí sborů, náboženských obcí, farností a teologických fakult. Jde současně o československý příspěvek mezinárodnímu hnutí KMK, jež je odhadláno právě při 30. výročí svého ustavení a v souvislosti s mimořádnými nároky současné doby, mobilizovat křesťanskou mírovou angažovanost v ekumenickém a světovém rozmezru. —r

Zprávy ze sborů

24. júla 1986 odvolał Pán domov svojho verného služobníka, jedného z pionierov Božieho diela, konaného cez Kresťanské zbory na Slovensku, brata Ludo-vita Vyskočila.

Prinášame na jeho život a dielo niekoľko spomienok:

Brat Vyskočil sa narodil dňa 4. júna 1898 v Mojmírovciach pri Nitre. Päťročný osirel. Ako deväťročný prišiel do Bratislavu, kde sa vyučil za obuvníka. Chodieval k nemu na opravu s topánkami brat Bartonček (otec sestry Kořímkovej — pozn. red.), pričom si vždy našiel zámenku hovoril s ním o Pánovi Ježišovi, aj za cenu zámerného poškodenia obuvi. Brat Bartonček bol vo vydávaní svedectva a modlitebne veľmi vytrvalý a Pán mu dal v majstrove Vyskočilovi brata v Kristu. Dostal sa do zhromaždenia na bývalej Törökovej ulici, kde ho do spoločenstva prijal nezabudnuteľný brat Butcher a ostatní bratia.

Brat Vyskočil potom zmenil zamestnanie. S Božím Slovom a s fotoaparátom chodil po mestách a dedinách. Vďaka nemu máme zachytene mnohé obrázky z počiatkov Božieho diela najmä na západnom Slovensku.

Mal rád všetkých bratov a sestry a s láskou ich prijímal vo svojom byte spolu so svojou milou manželkou, ktorá uverila takiež na svedectvo brata Bartoňka neškôr po ňom. Každý našiel v tejto rodine druhý domov. Pozdejšie, keď z Božieho požehnania a z potejnej práce ruk si zadovážil záhradu nad Bratislavou, bývali aj tam mnohé krásne stretnutia najmä mladých.

Bol verný a dochvílny v dochádzke do zhromaždenia, pokial mu to zdravotný stav dovoloval. Pre Pána vychoval aj svoje dve deti — Máriu a Kamila. Do nebeskej vlasti odišiel sýty dní, vo veku 88 rokov, z ktorých plných 60 rokov chodil s Pánom. A tak vedení súc Božím Slovom, spomíname aj na tohto nášho duchovného vodcu a sme zaňho Pánovi vďační. —md, jk

Bratia a sestry z Rače a okolia sa v októbri zúčastnili pohrebného zhromaždenia, pri ktorom uložili do hrobu telesné pozostatky milej sestry ROZALIE HAU-SKRECHTOVEJ. Dožila sa 85 rokov, keď svojho Pána nasledovala od 50. roku života. Bola to verná a úprimná sestra, ktorá dokázala vernosť voči Pánovi.

Mnozí jsme znali milou sestru ANNU FORMÁNKOVOU z Vizovic, ktorá po krátké nemoci odešla tiše z tohto údolí stínu smrti do prítomnosti Pána Ježiše ve veku 87 let. Žila vírou v plné jistotě odpuštění svých hříchů a v živé naději na věčný život. Věřící se s ní rozloučili 6. 11. 1987. Oznámení o jejím odchodu doprovázejí tyto verše:

„Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého a díl můj Bůh je na věky“ (Ž 73,26). „Po tom, co jsem od nich odešla, našla jsem toho, kterého tolik miluji ...“ (Pis 3,4). —r

Dňa 14. 10. 1987 sme odprevali nášho milého brata JOZEFA GALLU do večnosti. Z prostredia práce a životných zápasov si ho Pán povolal k sebe vo veku 73 rokov. V jeho dome v Nolčove bolo mnoho rokov zhromaždenie, kde sa ľud Boží zhromažďoval k Božiemu slovu. Na pohrebnom zhromaždení slúžili viacerí bratia Božím slovom, kde bol citovaný Žalm 73, 24 — „Ved ma podľa svojej rady a potom ma vezmi do svojej slávy.“

Krásne jesenné počasie, ktoré bolo tiež dôkazom Božej lásky, umožnilo nám zhromaždiť sa vo väčšom počte a vypočuť si svedectvo o Pánu Ježišovi, ktorý za nás zomrel a vstal zmŕtvych a ktorý zachoval aj nášho brata vo vernosti až do konca života.

Rozlúčili sme sa s milým bratom, ktorý nám zostane veľkým vzorom a príkladom na ceste za Pánom Ježišom. —jč

V říjnu se věřící z Hodonína a okolí rozloučili na místním hřbitově se sestrou ALŽBĚTOU INDROVOU. Milá sestra více než 50 let vyznávala Pána Ježiše jako svého Spasitele. Pokud jí to její zdravotní stav dovoloval, věrně se zúčastňovala shromáždění, kde svým zvučným hlasem radostně a srdečně oslavovala Pána. Spoluvěřící ji měli rádi pro její skromnost, tichost a pokoru. V tom nám zanechala příklad k následování. —vk

OSTRAVA. Víme, že mnozí bratři a sestry myslí na nás a na práci, kterou konáme při rekonstrukci a dostavbě sborového domu. Těmito obrázky připomínáme stav kostela, který jsme koupili v prosinci r. 1984, a pohled na jeho obnovu v listopadu 1987. I v letošním roce jsme prožívali radostné chvíle na stavbě, protože jsme viděli Pánovu ochranu při práci, lásku těch, kteří nám z mnoha míst přišli pomáhat, a kladný zájem lidí v okolí. Směli jsme s touto pomocí Páne i spolu vykoupených dokončit hrubou stavbu, definitivní střechu, větší část vnitřních příček, rozvod pitné vody a kanalizaci, elektrické rozvody a začali jsme provádět vnitřní omítky. K této stručné zprávě připojujeme v závěru roku poděkování všem, kteří nás i v tomto roce podepírali na svých modlitbách a pomáhali nám fyzicky i finančně. Bůh není nespravedlivý, aby zapomněl na tuto lásku, kterou jste dokázali Jeho jménu, sloužice nám (Žd 6,10).

Kresťanský sbor Ostrava

OPRAVA. Sdělujeme našim čtenářům, že pořadí fotografií milých sester na str. 119 minulého čísla časopisu je zaměněno. Na první fotografii je sestra Krislová, pod ní sestra Wenzlová. Omlouváme se za tuto chybu.

Redakce

OBSAH XIX. ročníku ŽS

47 876

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Ako čítame Starý zákon — 1
Baránok a lev — 55
Boží človek — 62
Cieľ a odmena kresfana — 68
Dal jim právo býť Božími dětmi — 121
Filip a komorník — 6
Chléb života — č. 4/02
Istota spasenia — 33
Istota veriaceho — 25
Já jako On — 102
Jak velice miluješ lidi — 114
Kornelius — 104
Lze ztratit spasení? — 29
Nadčasový plán tvé časnosti — 18
Naše útočiště — 59
Niesol hriech mnohých — 75
Ocenenie Krista — 126
Odpadnutí v listu Židům — 30
Otvorené srdce — 70
Prvorozený — 116
Sóma — telo — sár — 91, 111
Stojí za to jít za Pánem Ježíšem — 138
Svetlo sveta a svetlo života — 66
Tri veľké premeny — 124
Učte se — 128
Viera a skutky — 134

KE SBOROVÉ PRAXI

- Dúvěrnik — 99
Charakter diakona — 123
Kdo je starší — 16
Kolik na Boží dílo — 71
Opustili zhromaždenie — 4
Správcovia Božej milosti — 97
Výdcové — 14
Vy jste súl země — 3

K POVZBUZENÍ, ZKUŠENOSTI

- Bezmedzná dôvera — 84
Bezohlednosť — 45
Blíží se odchod — 50
Bolo to veľmi dobré — 19
Búh je blízko — 13
Čekáme Pána — 130
Čo je vo tvojom srdci? — 21
Dokončiť predsevzetí — 74
Lidský vděk a sliby — č. 4/04
Môj veľký objav v prírode — 46
Naplnený slib — 118

Všem čtenárom přejeme do dalšího roku doby milosti mnoho nových zkušenosť s Pánem, silu pro běh víry v poslušnosti Jeho Slova a radost v nadějném očekávání Jeho slávy.

Otec vie, koľko unesiem — 15

- Otiesená víra — 47
Přijdul — 42
Učíme se od fialky — 58
Vakcína proti závisti — 10
Zrcadlo kresfana — 49
- PRAKTICKÉ RADY
- Má trpká zkušenosť — 139
Manželství podle písem — 51, 80
Otázky a odpovede — 132
Pán desatminútový — 65
Stratený domov — 12
Spomienky na belavý dom — 110
Záleží na tom, co na sobě nosíme? — 87

O MODLITBĚ

- Modlitba v pravé pokore — č. 5/02
Náš nebeský Otec — 1
Potíže s modlitbou — 17
Umíte se ztišit? — 20

EVANGELIZACE A SVĚDECTVÍ

- Ako získaf istotu záchrany — 36
Býť křesťanem bez obrácení — 73
Co zmůže opravdová láska — 32
Komentár k písmu mého života — 40
Mé svědectví — 64
Moje vyznanie — č. 4/04
Nevěra — č. 5/04
Obrácení — 76
Osudové setkání — 100
Slepec a světlo — 133
Tajomstvo dlhovekosti — 79

BÁSNĚ

- Dej mi — 85
Jar — 41
Mlčanie — 61
Projekt 2000 — 106
Ve tmě pod křídly — 5
Viera a skutky — 136

Z HISTORIE I SOUČASNOSTI

- Alois Adlof — 116
August Herman Francke — 141
Boží dílo na Faerských ostrovech — 23
Diaspora — 56, 86
F. J. Křesina — 22
M. Rafajová/K. Royová — č. 1/04
Návštěva ve Wiedenestu — 107
Odkaz Michala Sadloňa — 94

Vaše redakce a administrace